

LI BENDA GODOT

Samuel Beckett

NÜDEM

LI BENDA GODOT

Samuel Beckett

1900 1901 1902

Ev pirtûk ji ber wergerên swêdî û tirkî hatiye wergerandin.

LI BENDA GODOT

Samuel Beckett

PIYES

Wergêr: Firat Cewerî

Wêşanên NÛDEM

Weşanên NÛDEM: 12
Li Benda Godot
Çapa yekem: Stockholm 1995

© Kurdiya wê Weşanên NÛDEM
Pergala berg û rûpelan: NÛDEM
Wêneya bergê: Sheila Critchley
Wêneya Samuel Beckett: Lütfi Özkök
Navê eslî: En Attendant Godot
Wergera swêdî: I väntan på Godot
Wergera tirkî: Godot'yu Beklerken
ISBN: 91-88592-11 1

Navnîşan:
Termov. 52, 2 tr.
175 77 Järfälla-Sweden
Tel û Fax: 8-58356468

KESÊN TÊ DE

ESTRAGON

VLADIMIR

LUCKY

POZZO

LAWIKEK

PERDEYA YEKEMÎN

Riya gund, darek.

Êvar.

Estragon li erdê rûniştiye û dixwaze soleke xwe ji pê bike. Wî bi herdu destan bi sola xwe giritiye û bi hemû hêza xwe dikişîne. Gava diweste, radiweste, bêhna xwe digire û berdide, paşê dîsan eynî tiştî dike. Eynî herekatê dike. Vladimir dikeve hundur.

ESTRAGON (*Ji bo bêhnberdana xwe radiweste*): Çênabe.

VLADIMIR (*çîmên wî ji hev, bi gavên kurt ber bi wî ve dimeşe*): Ez bawer im. (*Bêtevgêr dimîne.*) Ez demeke dirêj li hemberî vê ramanê derketim; min xwe bi xwe, Vladimir, got, aqilê xwe bi serê xwe de, te hê her tişt neceribandîye. Min piştî wê şerê xwe domand. (*Gava ew li têkoşîna xwe difikire, ew xayîz dibe. Ji Estragon re*) Li min binêre, dêmek tu dîsan li vir î.

ESTRAGON: Tu bawer î?

VLADIMIR: Ez bi dîtina te kêfxweş bûm. Min texmîn dikir ku tu ê careke din bi paş de venegerî.

ESTRAGON: Min jî.

VLADIMIR: Em ji bo pîrozkirina hevdu dîtina xwe çî bikin? (*Difikire.*) Ka rabe ser xwe da ez te hemêz bikim û

te maçî bikim.

(*Destê xwe dirêjî Estragon dike.*)

ESTRAGON (*Bi hêrs.*): Paşê, duwayî.

(*Bêdengî*)

VLADIMIR (*Xeyidî ye, bi sarî*): Gelo ma em dikarin fêr bi-
bin bê beg efendî şeva xwe li ku derbas kiriye?

ESTRAGON: Di kortalekê de.

VLADIMIR (*Bi şaşmayin*): Di kortalekê de! Te ew ji ku dît?

ESTRAGON (*Bê ku hêlekê nişan bide*): Li van deran.

VLADIMIR: Ma te lêdan jî xwar?

ESTRAGON: Min xwar... Lê ne zêde.

VLADIMIR: Her eynî?

ESTRAGON: Eynî? Nizanim.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Ez difikrim... ji wê demê ve... kî dizane... tu ê
têketa çi rewşê... ger ne ji min bûya...ez xwe bi
xwe dibêjim. (*Bi biryarî*) Tu ê niha ji komeke re-
ben ya hestiyar pê ve ne tiştêk bûya, ez sond dix-
wim.

ESTRAGON (*bi hêrs*): Wekî din.

VLADIMIR (*bi acizî*): Lê evqas jî li kesekî bi tenê nayê ki-
rin. (*Demek. Şidyayî.*) Ez ji hêlekê ve jî xwe bi
xwe dibêjim, çi hewce ye ku ez bêhêvî dibim. Di-
viyabû hê di destpêkê de li vê bihata fikirandin,
ber bi 1900î filan.

ESTRAGON: Bes e. Ji bo derxistina vê cenabetê alîkariya
min bike.

VLADIMIR: Me dikarîbû bi destên hev bigirta û xwe ji qû-
leya Eiffelê biavêta, bi yên ku xwe pêşî avêtin re.
Ew dem dirhem û du dendik in. Niha êdî pirr de-
reng e. (*Estragon bi sola xwe re pevdiçe*) Tu çi
dikî?

ESTRAGON: Ez sola xwe derdixim. Qey ev yeka nehatiye serê te?

VLADIMIR: Ji kengî ve ye ku ez ji te re dibêjim, divê tu her roj wan derêxî. Tu fêhm nakî ku.

ESTRAGON (*bêhêz*): Alîkariya min bike!

VLADIMIR: Ma laşê te diêşe?

ESTRAGON: Ma laşê min diêşe? Bala xwe bide pirsê!

VLADIMIR (*Hêrs dibe*): Ma qey tenê tu êşê dikişîni! Ma ez çi me? Ka tu carekê têkeve şûna min, ez te bibînim.

ESTRAGON: Te jî êş kişandiye?

VLADIMIR: Te jî êş kişandiye! Te jî êş kişandiye? ew ji min dipirse!

ESTRAGON (*Bi tiliya xwe nîşan dide*): Ger tu bişkokên pantorê xwe bigirî tu ê baş bikî.

VLADIMIR (*Li ber xwe dinihêre.*) Rast e. (*Bişkokên pantorê xwe digire.*) Mirov nikane tiştên biçûk îhmal bike.

ESTRAGON: Tu dixwazî ez çi ji te re bibêjim, tu her tiştî dihêlî deqîqa dawî.

VLADIMIR (*Xayiz dibe*): Deqîqa dawî... (*Di nava ramanan de*) Wê dirêj bajo, lê wê baş bibe. Kê ev digot?

ESTRAGON: Ma tu ê alîkariya min nekî?

VLADIMIR: Carina, ez dibêjim dîsan jî nêzîk dibe. Ez wê demê xwe ecêb hîs dikim. (*Şewqê xwe ji serê xwe dike, li hundurê şewqe dinihêre, destê xwe li hundurê wî digerîne, dawdişîne, dixwe serê xwe.*) Ez çawa bêjim? Hem mîna ku ez rehet bûme, hem jî... (*li gotinê digere.*)... bi tirs. (*bi nepixandin*)
DI:HUNDURÊ:TIRSÊ:DE. (*Dîsan şewqê xwe ji serê xwe dike, li hundurê wî dinihêre.*) Evqas jî zêde ye! (*Mîna ku ew dixwaze tiştêkî ji hundurê*

şewqe bixîne, ew li piştta şewqe dixê, dîsan li hundurê wî dinihêre, dixê serê xwe.) Neyse... (Estragon bi cehdek muthîş û dawî di derxistina sola xwe de bi ser dikeve. Li hundirê wê dinihêre, destê xwe di hundurê wê de digerîne, serberjêr dike, dawdişîne, mîna ku tişteke ji hundurê wê ketibe li erdê dinihêre, tişteki nabîne, dîsan destê xwe li hundurê sola xwe digerîne, nêrinên wî şêlo ne.)

VLADIMIR: Êê, paşê?

ESTRAGON: hîç.

VLADIMIR: Ka nîşanî min bide.

ESTRAGON: Tişteki ku ez nîşanî te bidim tune ye.

VLADIMIR: Dîsan dixê pê.

ESTRAGON: Bila hebekî hewayê bistîne.

VLADIMIR: Ev e, li hemberî we bi her awayê xwe mirov.

Yê sûcdar lingê wî ye, ew bi sola xwe re hêrs dibe. (Ew dîsan şewqê xwe derdixê, li hundurê wî dinihêre, destê xwe li hundurê wî digerîne, dawdişîne, li jorî wî dixê, pîfî hundurê wî dike, dîsan dixê serê xwe.) Ji dizan yek xelas bû. (Demek.) Nisbetek tê qebûlkin. (Demek.) Gogo...

ESTRAGON: Çi ye?

VLADIMIR: Ma em poşman bibin, hi?

ESTRAGON: Ji çi?

VLADIMIR: Çik... (*Lê digere.*) Ne pêwîst e ku em têkevin teferûata.

ESTRAGON: Yên bûyina me?

(Vladimir bi pîrçîn dikene, destê xwe datîne ber zikê xwe û xwe digire.)

VLADIMIR: Êdî ji bo ken jî mêrxasî divê.

ESTRAGON: Mehrûmiyetek e.

VLADIMIR: Ji xwe tiştê maye, kenek maye. (*Li rûyê wî ke-*

nekî fireh, mîna kêrekê belav dibe û dicemide, ew demeke dirêj wilo dimîne, paşê bi carekê ve winda dibe.) Ne eynî tişt e. Em çi bikin... (*Demek.*) Go-go...

ESTRAGON (*mîna ku aciz bûbe*): Dîsan çi ye?

VLADIMIR: Ma te Încîl xwendiyê?

ESTRAGON: Încîl? (*Difikire.*) Herhal min çavek lê gerandiye.

VLADIMIR (*ecêbmayî dimîne*): Li dibistana bêxweda?

ESTRAGON: Ez nizanim bê bi Xweda bû, an bê Xweda bû.

VLADIMIR: Tu la Roquette û ishavî bi dibistanê re tevlîhev dikî.

ESTRAGON: Dibe. Ez nexeşiya erdê pîroz bi bîr tînim. Bi reng. Pirr xweşik. Deryaya mirî şînekî çilmisî bû. Gava min li wê dinihêrî ziman û asmanê devê min ziwa dibû. Min xwe bi xwe digot, em ê li wir mehgingivîna xwe derbas bikin. Em ê têkevin avê, em ê dilşa bibin.

VLADIMIR: Diviyabû tu şaîr bûya.

ESTRAGON: Ez şaîr bûm. (*Kincên xwe yên pertal pertalî nîşan dide.*) Ma ne xuya ye?
(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Min çi digot... Lingê te çawan bû?

ESTRAGON: Diwerime.

VLADIMIR: Temam, min çîroka vî dizî dît. Tê bîra te?

ESTRAGON: Na.

VLADIMIR: Ez ji te re behs bikim? Tu dixwazî?

ESTRAGON: Na.

VLADIMIR: Demê dibuhurîne. (*Demek.*) Du diz hebûne. Bi xelasker re di eynî demê de çarmîx bûye. Ji van...

ESTRAGON: Bi kê re?

VLADIMIR: Bi xelasker re. Du diz. Ji van yek xelas bûye, ê din jî... (*Ew li gotina dijber ya hevmaneya "Xelasker" digere.*)...tê gotin ku ew cehemî ye.

ESTRAGON: Ji çi xelas bûye?

VLADIMIR: Ji dogehê.

ESTRAGON: Ez diçim. (*Ji cihê xwe tevnalîve.*)

VLADIMIR: Lê... (*Demek.*) Çawan dibe ku... Ez hêvîdar im ez te aciz nakim.

ESTRAGON: Ez guhdarî nakim.

VLADIMIR: Çawan dibe ku ji çar hawariyan tenê yek bûyeran wilo dide? An na hersê jî li wir bûn: yanî, ne pîrr dût bûn. Û ji nav wan tenê yek behsa dizekî ku xelas bûye dike. (*Demek.*) Binêr, lê, Gogo, ger tu di nav re carna bipeyivî wê ne xerab be.

ESTRAGON: Ez guhdarî dikim.

VLADIMIR: Ji çaran yek. Dudu ji hersiyên din qet behsa vê yekê nakin, yê sîsiyan jî dibêje ku herdiwên din ji dê û jina wî re xeberan didin.

ESTRAGON: Kî?

VLADIMIR: Çawa?

ESTRAGON: Ez tiştêkî fêhm nakim... (*Demek.*) Ji dê û jina kê re xeberan didin?

VLADIMIR: Ji yên xelasker re.

ESTRAGON: Çima?

VLADIMIR: Ji ber ku wî nexwest ew wan xelas bike.

ESTRAGON: Ji dogehê?

VLADIMIR: Çi munasebet canê min! Ji mirinê.

ESTRAGON: Çi bûye, baş e?

VLADIMIR: Wê çaxê divê herdu jî dogehî bin.

ESTRAGON: Ê?

VLADIMIR: Lê yê din dibêje, yek xelas bûye.

ESTRAGON: Çi bi vê heye? Dêmek eynî nêrînê naparêzin.

VLADIMIR: Herçar jî li wir bûn. Û yek ji wan behsa dizekî ku xelas bûye, dike. Çima bawerî bi yên din, lê bi wî têtê kirin?

ESTRAGON: Kî bawer dike?

VLADIMIR: Herkes, canê min. Tenê celebekî bûyerê têtê zanîn.

ESTRAGON: Ji xwe hemû mirov xiyar in. (*Bi hêz radibe ser xwe, bi qevzka ber bi kulîsa çepê ve dihere, radiweste, destê xwe dide ber çavên xwe, li dûr dinihêre, bi paş de vedigere, ber bi kulîsa rastê ve dihere, li dûr dinihêre. Vladimir li wî dinihêre, dihere solê ji erdê radike, li hundurê wê dinihêre, tavi-lê davêje.*)

VLADIMIR: Ooo! (*Tif dike erdê.*)

(*Estragon ber bi nava sehnê tê, li hêla fonê dinihêre.*)

ESTRAGON: Cihêkî pirr xweş e. (*Bi paş ve vedigere, heta ber rampayê dimeşe, li hêla temaşevanan dinihêre.*) Xuyayiyên dev bi ken. (*Li Vladimir dizîvire.*) Heydê, em êdî herin.

VLADIMIR: Em nikanin herin.

ESTRAGON: Çima?

VLADIMIR: Em li benda Godot ne.

ESTRAGON: Rast e. (*Demek.*) Tu bawer î ku ev der e?

VLADIMIR: Ku der?

ESTRAGON: Cihê rawestinê.

VLADIMIR: Li ber darê, got. (*Li darê dinêrin.*) Ma li vir tu darên din hene?

ESTRAGON: Dara çi?

VLADIMIR: Dişibe bîhê.

ESTRAGON: pelên wê li ku ne?

VLADIMIR: Pelên wê weşiyane.

ESTRAGON: Hêsirê çavan sekinîne.

VLADIMIR: An jî li gor demsalê ye.

ESTRAGON: Ma ev şitlek e?

VLADIMIR: Derxek e.

ESTRAGON: Şitlek e.

VLADIMIR: Yek: (*Bala xwe dide hev.*) Çi di bin zimanê te de ye? Ma tu dixwzî bêjî ku em li cihekî çewt in?

ESTRAGON: Gerek li vir bûya.

VLADIMIR: Ji sedî sed negot ku ez ê werime vir.

ESTRAGON: Lê ger neyê?

VLADIMIR: Em ê jî sibehê werin.

ESTRAGON: Paşê jî dusibe.

VLADIMIR: Kî dizane.

ESTRAGON: Û wê wilo dom bike û here.

VLADIMIR: Yanî...

ESTRAGON: Heya ku ew were.

VLADIMIR: Tu pirr bêmerhemet î.

ESTRAGON: Em do jî hatibûn.

VLADIMIR: Ka bisekine, tu li wir ketî feqê.

ESTRAGON: Me do çi kir?

VLADIMIR: Te got, me do çi kir?

ESTRAGON: Erê.

VLADIMIR: Çik... (*Hêrs dibe*) Yekî wek te ku bikanibe tevliheviyê bike tune.

ESTRAGON: Ger bi min be, em dîsan li vir bûn.

VLADIMIR (*li dora xwe bi xelekî dinihêre*): Ma ev cih jî te re nas hat?

ESTRAGON: Min ew negot.

VLADIMIR: Lê?

ESTRAGON: Cardin dibe.

VLADIMIR: Lê yanî... ev dar... (*li temaşevanan dizîvire*) ... ev kortala gû...

ESTRAGON: Ma tu bawer î ku îşev e?

VLADIMIR: A çi?

ESTRAGON: A ku em gerek li bendî bin.

VLADIMIR: Şemî, got. (*Demek*) bawer im.

ESTRAGON: Piştî kar.

VLADIMIR: Min li cihekî not nivîsandine. (*Bêrikên xwe yên ku tijî her texlît pîsî ye tev dide.*)

ESTRAGON: Lê, kîjan şemî? Gelo ma şemî ye? Ji şemiyê bêtir îro ne yeqşem be?

VLADIMIR (*mîna ku dîrok li dîmenê hatibe nivîsandin, bi şaşmayî, gava li dora xwe dinihêre*): bêîmkan e.

ESTRAGON: An jî pêncşemê.

VLADIMIR: Em ê çi bikin?

ESTRAGON: Ger ew do bi şev hatibe û em nedîtibe, ew jî xwe îro nayê.

VLADIMIR: Lê em do êvarî hatibûn, tu dibêjî.

ESTRAGON: Ez dikanim şaş bim. (*Demek.*) Ma em hinekî nepeyivin, hi, tu çi dibêjî?

VLADIMIR (*bi dengêkî nizim*): Temam. (*Estragon li erdê rûdine. Vladimir bi heyecan li ser sehnê diçe û tê, di nav re jî bo bi dîqet lê hûr bibe radiweste. Estragon radizê. Vladimir li ber Estragon radiweste.*) Gogo... (*Bêdengî*) Gogo... (*Bêdengî*) GOGO! (*Estragon jî xew dipengize.*)

ESTRAGON (*Bi tirska ku ew bi carekê ve hişyar bû û li eynî cihê bû*): Ez radizam. (*Dipeke ser wî*) Tu çima her tim min şiyar dikî?

VLADIMIR: Min xwe bi tenê hîs dikir.

ESTRAGON: Min xewnek dît.

VLADIMIR: Behs neke!

ESTRAGON: Min di xewna xwe de...

VLADIMIR: BEHS NEKE!

ESTRAGON: (*bi tevgerekê gerdûnê nîşan dide*): Ev têra te dike? (*Bêdengî.*) Tu qet ne nazik î, Didi. Ma tu dixwazî ez kabûsên xwe yên şexsî ji te pê ve ji kê re behs bikim?

VLADIMIR: Bila şexsî bimînin. Tu dizanî ku ez xwe naspêrim wan.

ESTRAGON (*bi sarî*): Gelo em carna ji hev biqetin wê ne baş be, ez xwe bi xwe dipirsim.

VLADIMIR: Tu nikanî biçî dûr.

ESTRAGON: Nikanîbûna çûyina dûriyê bi rastî jî astengeke cidî ye. (*Demek*) Ma ne wilo ye, Didi, ev ne astengeke cidî ye? (*Demek*) Rê evqasî xweşik be. (*Demek.*) Rêwî evqasî qenc bin. (*Demek. Bi nazdarî*) Ma ne wilo ye, Didi?

VLADIMIR: Sakîn be.

ESTRAGON (*bi cinsî*): Sakîn... sakîn... Îngilîz vê pirr xweş dibêjin, saaakîn, dibêjin. Ew mirovên saaakîn in. (*Demek.*) Tu bi çîroka Îngilîzê di kerxanê de dizanî?

VLADIMIR: Erê.

ESTRAGON: Ji min re behs bike.

VLADIMIR: Bes e.

ESTRAGON: Îngilîzekî serxweş çûye kerxanê. Mama, tu yeka zer, esmer an jî porsor dixwazî? jê pirsî ye. Dom bike.

VLADIMIR: BES E!

(Vladimir derdikeve. Estragon radibe ser lingan, heya ji sehnê derdikeve ew li wî dinihêre. Mîmîkên Estragonê ku Vladimirê li kûlêse temaşe dike, mîna mîmîkên temaşevanên ku boksorekî li rîngê xurt dike, bi bîra mirov tîne. Vladimir bi paş ve tê, di ber Estragon re derbas dibe, di sehnê de di-

meşe, ber bi jêr dinihêre. Estragon çend gavan ber bi wî ve davêje û disekine.)

ESTRAGON (*bi nermî.*): Ma te dixwest tu bi min re bipeyivî? (*Vladimir bersiv nade. Estragon ber bi Vladimir ve gavekê davêje.*) Bibêje, Didi...

VLADIMIR (*rûyê xwe naguhere*): Tu tiştêkî ku ez ji te re bibêjim tune ye.

ESTRAGON (*gaveke din jî davêje.*): Ma tu xeyidî yî? (*Bêdengî. Gaveke din jî davêje.*) Li min bibuhure. (*Bêdengî. Gaveke din. Destê xwe datîne ser milê Vladimir.*) Heydê, Didi. (*Bêdengî*) Destê xwe bide min! (*Vladimir li wî dizîvire.*) Min maçî bike! (*Vladimir xwe bi paş ve dikişîne.*) Xwe serbest berde! (*Vladimir nerm dibe. Hevdu hemêz dikin û hevdu maçî dikin. Estragon xwe bi paş ve dikişîne.*) Bêhneke genî ya sîrê ji te tê!

VLADIMIR: Ji bo gurçikan yeka yek e! (*Bêdengî. Estragon bi diqet li darê dinihêre.*) Em ê niha çi bikin?

ESTRAGON: Em ê rawestin.

VLADIMIR: Erê, lê gava em radiwestin...

ESTRAGON: Ma em xwe bi dar ve bikin?

VLADIMIR: Ew jî celebekî tehemulê ye.

ESTRAGON: (*di ber xwe de dikene*): Ma em tehemul dikin?

VLADIMIR: Hem jî bi hemû awayî. Ma te pê nizanîbû?

ESTRAGON: Em hema xwe bi dar ve bikin.

VLADIMIR: Bi şaxekî ve? (*Nêzîk dibin û li darê dinêrin.*)
Ez bawer nakim.

ESTRAGON: Em dîsan dikanin biceribînin.

VLADIMIR: Tu biceribîne.

ESTRAGON: Pêşî tu.

VLADIMIR: Na, pêşî tu.

ESTRAGON: Çima?

VLADIMIR: Ji ber ku tu ji min siviktir î.

ESTRAGON: Baştir e.

VLADIMIR: Min fêhm nekir.

ESTRAGON: Hebekî bifikire.

(*Vladimir difikire.*)

VLADIMIR (*paşê*): Min fêhm nekir.

ESTRAGON: Guh bide min ez ji te re behs bikim. (*Difiki-re.*) Şax... şax... (*Bi hêrs*) hewl bide fêhm bike!

VLADIMIR: Hemû hêviya min tu î.

ESTRAGON: (*hewl dide*): Gogo sivik: şax tune şikandin: Gogo mir. Didi giran: şax şikandin: Didi tenê. (*Demek*) Ewko... (*Li gotina rast digere.*)

VLADIMIR: Ez li vê nefikirî bûm.

ESTRAGON (*dibîne*): Sivikê ku giran dikişîne, de heydê.

VLADIMIR: Çima ez ji te girantir dibim?

ESTRAGON: Tu wilo dibêjî. Ez çi zanim. Carna şans heye. An jî teqrîben.

VLADIMIR: Wê çaxê em çi bikin?

ESTRAGON: Em tiştêkî nekin. Wilo bêtir bi bawerî ye.

VLADIMIR: Em li bendî bin ka bê ew ê ji me re çi bibêje.

ESTRAGON: Kî?

VLADIMIR: Godot.

ESTRAGON: Temam.

VLADIMIR: Em li benda ronahîkirina rewşê rawestin.

ESTRAGON: Ji aliyê din ve jî, belkî her tişt di wextê xwe de çêtir e.

VLADIMIR: Ez meraq dikim bê ew ê ji me re çi bibêje. Guhdarîkirin me girê nade.

ESTRAGON: Me ji wî tam çi xwestibû?

VLADIMIR: Ma tu ne li wir bûyî?

ESTRAGON: Min bala xwe nedayê.

VLADIMIR: Çik... Me tişteki vekirî nexwestiye.

ESTRAGON: Celebekî lavakirinê bû.

VLADIMIR: Wîlo ye.

ESTRAGON: Xwestekê ne xuyayî.

VLADIMIR: Mirov kane wîlo jî bibêje.

ESTRAGON: Wî çawan bersiv da?

VLADIMIR: Ew ê binêre.

ESTRAGON: Ew nikane ji tişteki re sozê bide.

VLADIMIR: Ew ê bifikire.

ESTRAGON: Bi seriyekî sakîn.

VLADIMIR: Ew ê bi malbata xwe bişêwire.

ESTRAGON: Ew ê bi dostên xwe bişêwire.

VLADIMIR: Bi peyayên xwe.

ESTRAGON: Bi nivîsên xwe.

VLADIMIR: Bi defterên xwe.

ESTRAGON: Bi hesabên xwe yên bankê.

VLADIMIR: Berî ku ew bersiv bide ew ê binêre.

ESTRAGON: Xwezayî ye.

VLADIMIR: Ne wîlo?

ESTRAGON: Bi min wîlo ye.

VLADIMIR: Bi min jî.

(*Rawestandin.*)

ESTRAGON (*bi xemgînî.*): Lê em?

VLADIMIR: Libê?

ESTRAGON: Lê em? min got.

VLADIMIR: Min fêhm nekir.

ESTRAGON: Di vê de rola me çi ye?

VLADIMIR: Rola me?

ESTRAGON: Ne hewce ye tu tavilê bersiv bidî. Wextê te gelek e.

VLADIMIR: Te got rola me çi ye? Rola me lavakirin e.

ESTRAGON: Tenê ewqas e?

VLADIMIR: Ma beg efendî neeciband?

ESTRAGON: Ma qey heqê min tune ye?

(Vladimir dikene û mîna berê tavilê disekine. Eynî hereketan dike, lê nabişire.)

VLADIMIR: Ger destûra min a ken hebûya, ez ê bi rewşa te bikeniyama.

ESTRAGON: Ma me heqê xwe winda kiriye?

VLADIMIR *(bi bîryar)*: Me hemû da xwendin. *(Bêdengî.)*
Milên wan bi wan ve daliqyayî, serên wan daketî-
ne ser sîngên wan, çongên wan sist, bêtevger ra-
westiya ne.

ESTRAGON *(bi hêdîka)*: Em ne girêdayî ne, ne wilo? *(Demek.)* Hê?

VLADIMIR *(destê xwe bilind dike)*: Guhdarî bike!
(Di rewşeke pêkenîn de bi sarî radiwestin û guhdarî dikin.)

ESTRAGON: Ez tişteki nabihîzim.

VLADIMIR: Şşşt! *(guhdarî dike. Estragon denga xwe winda dike û dike bikeve. Gava xwe bi milê Vladimir digire, ew jî dişewişe. Ew bi hev ve dizeliqin, çavên wan di çavên hevdu de, guhdarî dikin.)*
Ez jî nabihîzim. *(Bi rehetî bêhna xwe digirin û berdidin, sist dibin. Ji hev vediqetin.)*

ESTRAGON: Te ez tirsandim.

VLADIMIR: Min texmîn kir ku ew ê bê.

ESTRAGON: Kî?

VLADIMIR: Godot.

ESTRAGON: Hih! Bayê delavgiyan bû.

VLADIMIR: Mîna ku min dengê qîjeqîjan bihîst.

ESTRAGON: Çima ew ê biqîjin ku?

VLADIMIR: Ji bo bang hespê xwe bike.

(Bêdengî.)

ESTRAGON: Em ji vir herin.

VLADIMIR: Herin ku? (*Demekê.*) Belkî em îşev li mala wî bi ziktêrî, rehetî û xweş li ser kayê rakevin. Li benda qîmet bin, ne wilo?

ESTRAGON: Ne hemû şevê.

VLADIMIR: Hê ro ye.

(*Bêdengî.*)

ESTRAGON: Ez bîrçî bûme.

VLADIMIR: Ma tu gêzeran dixwazî?

ESTRAGON: Tişteki din tune ye?

VLADIMIR: Wê çend şêlim hebin.

ESTRAGON: Gêzeran bide. (*Vladimir bêrikên xwe tevdide, şêlimekê derdixê û dide Estragon.*) Spas. (*Dev li şêlimê dike. Bi gilî*) Ev şêlim e!

VLADIMIR: Oh, bibuhure! Min got belkî gêzer e. (*Ew di-san bêrikên xwe tevdide, ji bêrikên wî bi tenê şêlim derdikevin.*) Ev hemû şêlim e. (*Ew her digere.*) Herhal te gêzera dawî jî xwariye. (*Digere.*) Raweste, min dît. (*Dawî dawî gêzerekê ji bêrika xwe derdixê û dide Estragon.*) Ha ji te re, dostê min ê delal. (*Estragon gêzerî bi milên çakêtê xwe pakij dike û dest pê dike dixwe.*) Şêlimê bide min. (*Estragon şêlimê bi paş ve dide.*) Tu hema xelas nekî, ji wê pê ve nema ye.

ESTRAGON (*Bi cûtinê re*): Min pîrsek ji te pîrsî bû.

VLADIMIR: Hi.

ESTRAGON: Ma te bersivandibû?

VLADIMIR: Gêzerê te xweş e?

ESTRAGON: Şêrîn e.

VLADIMIR: Baştir e, baştir e. (*Demek.*) Te dixwest tu çi fêr bibî?

ESTRAGON: Min ji bîr kir. (*Dicû.*) Ya ku min aciz dike jî

ev e. (*Bi heyrani li gêzer dinihêre, gêzer li ser tiliya xwe, li hewa dizizikîne. Gêzerê te pîrr bi lezet e. (Di nava ramanan de serê gêzer dimêje.)*) Bisekine, tê bîra min. (*Qertekê jê dike.*)

VLADIMIR: Êêêê?

ESTRAGON (*dev tijî, bi xayizî*): Ma em ne girêdayî ne?

VLADIMIR: Ez tişteki fêhm nakim.

ESTRAGON (*dicû û dadiqurtîne*): Ma em girêdayî ne, ez dipirsim.

VLADIMIR: Girêdayî?

ESTRAGON: Girêdayî.

VLADIMIR: Çawa girêdayî?

ESTRAGON: Em bi dest û lingên xwe ve girêdayî ne.

VLADIMIR: Lê em bi kê ve girêdayî ne? Kê em girê dane?

ESTRAGON: Bi zilamê te ve.

VLADIMIR: Bi Godot ve? Em bi Godot ve girêdayî ne? Ew ji ku derket! Ma hîç wilo çêdibe! (*Demek*) Hîna na.

ESTRAGON: Ma navê wî Godot ye?

VLADIMIR: Ez bawer im.

ESTRAGON: Bala xwe bidê! (*Bi hêla qalind ya gêzer digire, û li ber çavên xwe dizivirîne.*) Ecêb, her ku diçe bêtam dibe.

VLADIMIR: Ji bo min berevajiyê wê ye.

ESTRAGON: Çi?

VLADIMIR: Ez her ku dixwim tama wê bi min xweş dibe.

ESTRAGON (*Piştî ku demek dirêj difikire*): Ma berevajiya wê wilo dibe?

VLADIMIR: Li gorî kesan dikare bête guhertin.

ESTRAGON: Li gorî kesiyetan.

VLADIMIR: Tu ê çi bikî?

ESTRAGON: Heya ji te bê tu biperpîte.

VLADIMIR: Yê bi xû ji xûyê xwe nagere.

ESTRAGON: Heta ku tu dixwazî xwe biqeherîne.

VLADIMIR: Ruh diçe xû naçe.

ESTRAGON: Çi ji destên me tê. (*Gêzerê xwe bilind dike, dirêjî Vladimir dike.*) Tu dixwazî xelas bikî?

(*Tam di vê navê de, dengê qîrînekê ji pîrr nêzîk ve tê. Gêzerê Estragon ji destê wî dikeve. Ew di ci-hên xwe de sar dimînin, paşê ber bi kûlîsê ve direvin. Estragon ji nîvê rê bi paş de vedigere, gêzerê xwe ji erdê radike, dixê bêrika xwe, ber bi Vladimirê ku li benda wî bû direve, dîsan disekine, bi paş de vedigere, sola xwe ji erdê radike, paşê bi bazdan tê ba Vladimir. Ew hevdu hemêz dikin, serê wan li ser milên hevdu, piştên xwe didin tehlûkê û radiwestin.*)

Pozzo û Lucky dikevin hundur. Pozzo benek xistiye stûyê Lucky û wî îdare dike. Wilo ku pêşî Lucky, paşê jî ben dixuye; ben, bi qasî ku Lucky gihîşte nava sehnê dirêj bû. Lucky çentakî giran, kursiyêke ku tê vekirin û girtin, paltoyek lê ye û selikeke xwarinê hilgirtiye; di destê Pozzo de jî qemçiyek heye.)

POZZO (*ji kûlîsê*): Hîn xurttir! (*Dengê qemçî. Pozzo tê. Di sehnê de derbas dibin. Lucky, Vladimir û Estragon di pêşiyê de dimeşin û derdikevin. Pozzo, Vladimir û Estragon dibîne, disekine. Ben dişide. Pozzo xwe bi ben ve dadiliqîne.*) Bi paş de here!

(*Di kûlîsê de dengê ketinê tê. Lucky bi hemû barê xwe ketiye xwarê. Vladimir û Estragon di navbera xwesteka çûyina alîkariya wan û tirsê têkiliya tiştê ku wan eleqeder nake de bi bêbiryarî li wan dinihêre. Vladimir gavekê ber bi Lucky ve diavêje,*

Estragon bi milê wî digire.)

VLADIMIR: Min berde!

ESTRAGON: Bihêle!

POZZO: Bi dîqet be! Ew dikare êrîş bike! (*Estragon û Vladimir li wî dinêrin.*) Ji biyaniyan re.

ESTRAGON (*bi dengê nizam*): Ew e?

VLADIMIR: Kî?

ESTRAGON: De tu dizanî...

VLADIMIR: Godot?

ESTRAGON: Erê.

POZZO: Ez xwe bi we bidime naskirin: ez Pozzo.

VLADIMIR: Ew ji ku derket?

ESTRAGON: Godot, got.

VLADIMIR: Ew jî ji ku derket?

ESTRAGON (*ji Pozzo re*): Ma tu ne Mîrza Godot yî?

POZZO (*bi dengê bi tirs*): Ez Pozzo me! (*Bêdengî.*) Ma ev nav tiştêkî nayîne bîra we? (*Bêdengî.*) Ev nav tiştêkî di bîra we de nayne, min got. (*Vladimir û Estragon bi serên xwe ji hev dipirsin.*)

ESTRAGON (*Mîna ku tîne bîra xwe*): Bozzo... Bozzo...

VLADIMIR (*eynî*): Pozzo...

POZZO: PPPOZZO!

ESTRAGON: Ha! Pozzo... ka raweste... Pozzo...

VLADIMIR: Pozzo, an Bozzo?

ESTRAGON: Pozzo... na, nayê bîra min.

VLADIMIR (*dixwaze karê xwe bi xweşî bike*): Min demekê malbateke Gozzo nas kir. Dayikê gergef çêdikir. (*Pozzo, bi tirs dimeşe ser wan.*)

ESTRAGON (*zûka.*) Em ne ji vir in, bira.

POZZO (*radiweste.*): Lêbelê hûn mirov in. (*Berçavikên xwe dide ber çavên xwe.*) Wilo dixuye. (*Berçavikên xwe derdixe.*) Eynî ji cinsê min. (*Kenekî ecêb di-*

ke.) Eynî ji cinsê Pozzo. Ji reha Xwedayî!

VLADIMIR: Binêrin...

POZZO (*bêî ku gotinê di devê xwe de bibe û bîne*): Godot kî ye?

ESTRAGON: Godot?

POZZO: We texmîn kir ku ez Godot me ya?

VLADIMIR: Tu vê yekê ji ku derdixî, begê min, çi munasebet.

POZZO: Ew kî ye?

VLADIMIR: Baş e, ew yek kî ye... ew yekî nas e.

ESTRAGON: Ne tam, em wî baş nas nakin.

VLADIMIR: Wilo ye... em wî baş nas nakin... Perçakî...

ESTRAGON: Ez bi xwe jî bibînim ez nas nakim.

POZZO: Lê we texmîn kir ku ez ew im.

ESTRAGON: Yanî... tarîti... betilîbûn... bêhêzî... bendemayîn... ez mikur tîm ku... demek... min texmîn kir ku...

VLADIMIR: Tu guh mede wî, bira, guh mede wî!

POZZO: Te got li bendemayîn? Dêmek hûn li benda wî ne?

VLADIMIR: Çik...

POZZO: Ma li vir? Li ser erdên min?

VLADIMIR: Niyeteke me ya ne pak tune bû.

ESTRAGON: Ew niyetpak bû.

POZZO: Rê ya her kesî ye.

VLADIMIR: Min jî ew digot.

ESTRAGON: Me jî ji hev re ew digot.

POZZO: Ev şermezariyek e, lê mixabin wilo ye.

ESTRAGON: Hûn ê çi bikin.

POZZO (*hereketek fireh dike*): Em êdî behsa vê nekin. (*Xwe bi ben ve dadiliqîne.*) Rabe ser xwe! (*Demek.*) Bi her ketinê re di xew re diçe. (*Xwe bi ben ve dadiliqîne.*) Rabe ser xwe, genî! (*Dengê Luckyê*)

ku radibe ser xwe û dengê hevdana alavên ku wî xistibûn tê bihîstin. Pozzo xwe bi ben ve dadiliqîne.) Bi paş ve bikişîne! (Lucky berepaş dimeşe û diçe.) Raweste! (Lucky radiweste.) Bizîvire! (Lucky bi paş de dizîvire. Mîna ku ew dixwaze dilê Vladimir û Estragon xweş bike.) Dostên min, ji bo ku ez pêrgî we hatime ez gelekî dilşa me. (Gava ew awirên bêbawerî dibîne.) Erê, ez wilo me, ez dil şa me. (Xwe bi ben ve dadiliqîne.) Hê nêzîk! (Lucky bi pêş ve tê.) Raweste! (Lucky radiweste. Ji Vladimir û Estragon re.) Hûn ê çi bikin, gava mirov bi tenê rêwîtiyê bike, rê bi mirov dirêj tê. (Li saeta xwe dinihêre.)... dirêj tê... (dihesibîne) ... şeş saet, erê, tam şeş saet, bêî rawestan, bêî ku pêrgî kesî were. (Ji Lucky re.) Palto! (Lucky baholê datîne erdê. Bi pêş ve tê, palto didiyê, bi paş ve diçe, baholê ji erdê radike.) Rahije vê. (Pozzo qemçî dirêjî wî dike, Lucky bi pêş ve diçe, ji ber ku destên wî tijî ne, ew daqûl dibe, bi diranên xwe radihije qemçî, paşê diçe cihê xwe. Pozzo hewl dide ku paltoyê xwe li xwe bike, radiweste.) Palto! (Lucky her tiştî datîne erdê, bi pêş ve diçe, alîkariya Pozzo dike da ew paltoyê xwe li xwe bike, dizîvire cihê xwe, alavên xwe ji erdê dide hev.) Hewa hênik dibe. (Bişkokên paltoyê xwe digire, daqûl dibe, xwe diedilîne, xwe rast dike) Qemçî! (Lucky bi pêş de diçe, xwe daqûl dike, Pozzo qemçî ji dev dikişîne, Lucky diçe cihê xwe.) Hûn dibînin, dostino, ez nikanim demeke dirêj ji hevcinsên xwe bi dûr bimînim (li dû hevcihsên xwe dinihêre) qet nebe hema hebekî jî li min biçûna. (Ji Lucky re.) Kursî! (Lucky bahol û selikê datîne er-

dê, bi pêş de tê, kursiya ku tê vekirin û girtin, vedike, datîne erdê, diçe cihê xwe, bahol û zembîlê ji erdê radike. Pozzo li kursiyê dinihêre.) Nêzîktir! (Lucky bahol û zembîlê datîne erdê, bi pêş ve diçe, cihê kursiyê diguhere, vedigere cihê xwe, radihîje bahol û zembîlê. Pozzo li ser kursiyê rûdine, serê qêmcî datîne ser sînga Lucky û wî bi paş de dehf dide.) Bi paş ve! (Lucky bi paş ve diçe.) Wekî din! (Lucky hebekî din jî bi paş ve diçe.) Raweste! (Lucky radiweste. Ji Vladimir û Estragon re.) Ev e, ji bo vê yekê, bi destûra we be, berî ku ez bi pêş de herim, ez dixwazim demekê li ba we bimînim. (Ji Lucky re.) Zembîl! (Lucky bi pêş ve tê, zembîlê didiyê, vedigere cihê xwe.) Hewa vekirî îştahê vedike, zik diqurqurîne. (Zembîlê vedike, hinek mirîşk, perçak nan û şûşeyek şerab derdixe. Ji Lucky re.) Zembîl! (Lucky bi pêş de tê, radihîje zembîlê, diçe cihê xwe, bêtevger radiweste.) Hê jî bi paş de! (Lucky hê jî bi paş de diçe.) Temam! (Lucky radiweste.) Bêhna genî jê tê. (Şûşê bi ser xwe dadike û demek dirêj vedixwe.) Ji bo saxiya me hemûyan. (Şûşe datîne erdê, dest bi xwarinê dike. Bêdengî.) (Hêdî hêdî cesaret tê Vladimir û Estragon, li dora Lucky dizîvirin, wî ji serî heta lingan di çav re derbas dikin. Mîna ku wê hinek mirîşka Pozzo ji destên wî birevînin, ew qertan lê dixe, piştî ku hestiyar jê dike û dimêje, divirvirîne, davêje. Lucky li cihê ku lê rawestiyaye, heta ku bahola wî digihîje erdê, ew hêdî hêdî ber bi pêş ve xwe ditewîne, gava bahol digihîje erdê ew li ser xwe disekine, paşê dîsan xwe daqûl dike. Li ser lingan radizê.)

ESRAGON: Çiyê vî heye?

VLADIMIR . Westiyayî dixuye.

ESTRAGON: Ew çima alavên di destên xwe de danayne er-
dê?

VLADIMIR: Ez ê ji ku bizanibim? (*Ew hê bêtir nêzîkî hev
dibin.*) Dîqet!

ESTRAGON: Ma em bi wî re nepeyivin?

VLADIMIR: Li vir binihêre!

ESTRAGON: Çi?

VLADIMIR (*nîşan dide*): Stûyê wî.

ESTRAGON (*Li stûyê Lucky dinihêre*): Ez tiştêkî nabînim.

VLADIMIR: Were vir.

(*Estragon tê cihê Vladimir.*)

ESTRAGON: Erê, bi rastî.

VLADIMIR: Birîn bûye?

ESTRAGON: Ji ben bûye.

VLADIMIR: Tê rabûye.

ESTRAGON: Ji xwe tiştê ku wê bibûya ev bû.

VLADIMIR: Girêk lêxistiye.

ESTRAGON: Ji xwe wê bike.

(*Ew hûrlênihêrîna xwe ya li ser Lucky didomînin,
dawayê li rûyê wî hûr dinêrin.*)

VLADIMIR: Di eslê xwe de ne xerab e.

ESTRAGON (*milê xwe dihejîne*): Tu wilo dibînî?

VLADIMIR: Hebekî wek jinan.

ESTRAGON: Girêza wî diherike.

VLADIMIR: Ewqasî jî dibe.

ESTRAGON: Kef bi devê wî dikeve.

VLADIMIR: Belkî jî ew yekî aqilsivik e.

ESTRAGON: Yekî ehmeq.

VLADIMIR (*serê xwe dirêj dike*): Mîna ku guatra wî heye.

ESTRAGON (*eynî hereket*): Dibe ku jî tunebe.

VLADIMIR: Bêhna wî çikiyaye.

ESTRAGON: Ewqas jî dibe.

VLADIMIR: Baş e, çavên wî?

ESTRAGON: Çi bi çavên wî hatine?

VLADIMIR: Ji kortikên xwe pengizîne der.

ESTRAGON: Bi min ew li ber mirinê ye.

VLADIMIR: Ne xuya ye. (*Demek.*) Tiştêkî ji wî bipirse.

ESTRAGON: Ma di cih de ye?

VLADIMIR: Em ê çi winda bikin?

ESTRAGON (*bi vekîşîn*): Begê min...

VLADIMIR: Bi dengê hê bilindtir.

ESTRAGON (*bi dengêkî hê bilindtir*): Begê min...

POZZO: Wî rehet bihêlin! (*Ew li Pozzoyê ku xwarina xwe qedandiyê û bi piştê destê xwe devê xwe pakij dike, dizivirin.*) Ma tu nabînî ku ew dixwaze guhdarî bike? (*Ew qalûna xwe derdixê û tijî dike. Estragon hestiyên mirîşkê li erdê dibîne û çavên xwe bi îştah berdide wan. Pozzo darikekî kibrîtê pê dixê û qalûna xwe pê dixê.*) Zembîl! (*Lucky ji cihê xwe tevnalîve, Pozzo kibrîtê bi hêrs divirvirîne, xwe bi ben ve dadiliqîne.*) Zembîl! (*Lucky dike ku bikeve, xwe dicivîne ser hev, bi pêş de diçe, şûşê dixê zembîlê, vedigere cihê xwe, dikeve rewşa xwe ya berê. Estragon li hestiyên dinihêre, Pozzo darikekî din pê dixê û hewl dide ku qalûna xwe pê xe.*) Ox, dinya heye.

ESTRAGON (*bi tirs*): Begê min...

POZZO: Çi ye, heval?

ESTRAGON: Çik... ger êdî hûn nexwin... ger êdî karê we xelas bûbe... bi van hestiyên... ne wilo, begê min?

VLADIMIR (*mîna ku rezîl bûbe*): Ma qey tu nikanîbû li benda çûyina wî rawestiya?

POZZO: Ji xwe ew dikane bipirse, ev tiştêkî pirr xwezayî

ye. Ger karê min bi hestiyên qediya be? (*Bi serê qêmçî hestî tev dida.*) Erê, karê şexsê min bi xwe qediya. (*Estragon gavekê ber bi hestiyên ve davêje.*) Hestî pêşî yê barkêş e. Di vê rewşê de divê ji wî bête pirsîn. (*Estragon dizivire ser Lucky, radiweste.*) Bipirse cano, ji wî bipirse, metirse, ew ê bibêje. (*Estragon ber bi Lucky ve diçe, li ber wî radiweste.*)

ESTRAGON: Mîrza... li min bibûre, Mîrza... (*Lucky tu reaksiyonê nişan nade. Pozzo qemçiyê xwe dike şîrqînî, Lucky serê xwe bilind dike.*)

POZZO: Ji te re tê gotin, beraz. Bersiv bide. (*Ji Estragon re.*) Bipirse.

ESTRAGON: Bibûre, Mîrza, gelo tu hestiyên dixwazî? (*Lucky demeke dirêj li Estragon dinihêre.*)

POZZO (*dikene.*): Ji wî re Mîrza got. (*Lucky serê xwe dite-wîne.*) Bersiv bide! Tu dixwazî an tu naxwazî? (*Ji Lucky deng dernakeve. Ji Estragon re*) Hestî yên we ne. (*Estragon êrîşî hestiyên dike, wan dikoje.*) Çi ecêb e, hestiyê ku ez pêşî didimê bi paş de vedigerîne. (*Lucky bi xemgînî dinihêre.*) Ez hêvîdar im ew mîna nexweşiyekê filan, henekeke kerane nake. (*Qalûna xwe pê dixe.*)

VLADIMIR (*bi hêrs.*): Şerm e yaho, şerm e! (*Bêdengî. Estragon bi heyret dev ji kotina hestiyên berdide, carekê li Vladimir, carekê li Pozzo dinihêre. Pozzo gelekî sakîn e; Vladimir jî her ku diçe hê bêhuzûrtir dibe.*)

POZZO (*Ji Vladimir re.*): Ma tu dixwazî tiştêkî bibêjî?

VLADIMIR (*Bi biryar e, lêbelê zehmetiya gotinê dikişîne.*) Li hember mirovekî (*Lucky nişan dide*) wilo tevgerîn... bi min ev... ji mirovekî re... çênabe... ev

şerm e yaho, şerm e!

ESTRAGON (*Naxwaze jê bimîne*): Ji vê re rezalet tê gotin!
(*Gotina xwe didomîne.*)

POZZO: Ez dinêrim tu pirr hişk î. (*Ji Vladimir re*) Pirs ne eyb be tu çend salî yî? (*Bêdengî.*) Şêst?... Heftê?... (*Ji Estragon re*) Ew dikane çend salî be?

ESTRAGON: Ji wî bipirse.

POZZO: Tiştê ku ne karê min be ez pozê xwe: diximê. (*Qalûna xwe li qemçiyê xwe dixê û vala dike, radibe ser lîngan.*) Ez ê ji we veqetim. Ji bo ku hûn bi min re ne ez we spas dikim. (*Difikire.*) *Gelo ez qalûneke din jî bikîşînim? Ha, tu çi dibêjî? (Ew tiştêkî nabêjin.)* Na, ez ne wilo tiryakî filan im, ez ji kêfî dikişînim; Min di jiyana xwe du qalûn li dû hev nekişandiye. (*Destê xwe datîne ser dilê xwe*) lê dixê. (*Demek.*) Nikotînê çêdike, ez çiqas dîqet bikim jî, dîsan ez dikişînim nava xwe. (*Hesreteke kûr dikişîne*) Tu ê çi bikî. (*Bêdengî.*) Belkî hûn ne tiryakî ne. Ne wilo? Guh mediyê, em zêde lê hûr nebin. (*Bêdengî.*) Baş e, niha gava ez carekê rabim ser xwe, ez ê bi awayekî xwezayî çawan dîsan li cihê xwe rûnê? Yanî, çilo, bêî ku mirov hewa tewandinê bidiyê. (*Ji Vladimir re*) Ezbenî? (*Bêdengî.*) Ma te tiştêk negot? (*Bêdengî.*) Ne muhîm e. Çik... (*Difikire.*)

ESTRAGON: Oxx! Ez bi ser xwe ve hatim. (*Ew hestiyar divirvirîne, davêje.*)

VLADIMIR: Em herin.

ESTRAGON: A niha?

POZZO: Deqekê! (*Xwe bi ben ve dadiliqîne.*) Kursî! (*Bi qemçiyê xwe kursiyê xwe nîşan dide. Lucky cihê kursiyê diguhere.*) Hebekî din jî! Li vir! (*Rûdinê.*)

Lucky dihere cihê xwe, radihîje bahol û selikê.)
Ev e, ez ji nû ve li ser kursiya xwe rûniştim! (*Qalûna xwe dadigire.*)

VLADIMIR: Em herin.

POZZO: Ez hêvîdar im ez we naqewirînim. Hebekî din jî bimînin, hûn poşman nabin.

ESTRAGON (*dîsan ew hesab dike ku ew ê tiştêkî bi dest bixîne*): wexta me pirr e.

POZZO (*piştî ku qalûna xwe pê dixe*): A duwemîn tu wextê (*qalûna xwe dixe destê xwe û lê dinihêre*) nabe weke a yekemîn, ev wilo ye. (*Qalûna xwe dixe devê xwe.*) Lê dîsan jî ne xerab e.

VLADIMIR: Ez diçim.

POZZO: Ew nikane hebûna min qebûl bike. Bê şik ez ne tam mirov im, lê ji we re çî? (*Ji Vladimir re*) Bêî ku hûn tiştêkî bikin, divê hûn bifikirin. Em bibêjin hûn niha têkevin rê, hê ku dinya rohnî ye, ji ber ku dinya rohnî ye. (*Hersê jî li esmên dinêrin.*) Baş e. Wê di vê rewşê de çî bibe: (*qalûna xwe ji devê xwe derdixe, li qalûna xwe dinihêre*): vemirî ye: (*ew cardin qalûna xwe pê dixe*): di vê rewşê de... di vê rewşê de... wê di vê rewşê de çî bibe... hev-dudîtina we ev e... çî bû... Godet... Godot... Godin... û (*bêdengî*) kî be, hûn fêhm dikin ku ez behsa kê dikim, kesê ku pêşeroja we pê ve girêdayî ye (*bêdengî*) ... yanî pêşeroja we ya nêzîk.

ESTRAGON: Rast e.

VLADIMIR: Hûn çawan bi vê dizanin?

POZZO: De kerem bike, ew dîsan bi min re dipeyive! Ger wilo here dawî dawî em ê ji hev hez bikin.

ESTRAGON: Çima ew alavên di destê xwe de danayne er-dê?

POZZO: Ez bi pêrgîhatina we dilşa dibûm. Ez çiqas bi pîrr mirovan re hevdu bibînim, ez ewçend dilşa dibim. Mirov ji yê nê herî neqenc jî hînê tiştinan dibe, mirov dewlemend dibe, baştir digihîje tama dilşahi-yê. Hûn jî (*bi hêviya ew fêhm bikin, ku ew ji wan re dibêje, hem li vî, hem jî li yê din dinihêre*) belkî we tişteke daye min.

ESTRAGON: Çima ew alavên di destê xwe de danayne erdê?

POZZO: Tiştê mirov ne li bendî ye, dibe.

VLADIMIR: Ji we tişteke tête pirsîn.

POZZO (*pîrr kêfxweş.*) Ma pîrsek? Kî? Çi pîrs? (*Bêdengî.*) Te berî niha bi lerizîn ji min re Mîrza digot. Tu niha jî ji min pirsan dipirsî. Dawiya vê yekê xerab e.

VLADIMIR (*Ji Estragon re*): Ez texmîn dikim li te guhdarî dike.

ESTRAGON (*Wî dîsan dest pê kiriye û li dora Lucky diçe û têt.*): Çi?

VLADIMIR: Tu niha dikanî ji wî bipirsî. Wî niyeta te fêhm kiriye.

ESTRAGON: Ez ji wî çî bipirsim?

VLADIMIR: Bê ji bo çî ew alavên di destên xwe de danayne erdê?

ESTRAGON: Ez jî fêhm nakim ku.

VLADIMIR: Ji wî bipirse.

POZZO (*Ew li gotûbêja Estragon û Vladimir bi xemgîniyêke bi dîqet temaşe dike, naxwaze dawî bi erdê ve here.*) Yanî, mîna ku hûn dibêjin, hûn dixwazin ji min bipirsin bê ew çima alavên di destên xwe de danayne erdê, ne wilo?

VLADIMIR: Eynî wilo.

POZZO (*Ji Estragon re*): Hûn jî tesdîq dikin?

ESTRAGON (*Zîvirandina xwe ya li dor Lucky didomîne*):
Mîna fokekî dike helke helk.

POZZO: Ez ê bersiva we bidim. (*Ji Estragon re*) Ji kerema
xwe re hebekî sakîn bin, hûn min jî hêrs dikin.

VLADIMIR: Were vir.

ESTRAGON: Çi ye?

VLADIMIR: Wê bipeyive.

POZZO: Pir baş e. Her kes li vir in? Her kes li min dinêrin?
(*Li Lucky dinihêre, xwe bi ben ve dadiliqîne. Lucky serê xwe bilind dike.*) Li min binêre, beraz!
(*Lucky li wî dinihêre.*) Mukemel e. (*Ew qalûna xwe dixê bêrika xwe, ji bêrika xwe ji bo ku nefesê veke aletekî pijiqandinê derdixê, dipijiqîne qirika xwe, dîsan alet dixê bêrika xwe, qirika xwe pak dike, tif dike, dîsan alet derdixê, dipijiqîne qirika xwe, dixê bêrika xwe.*) Ez amade me. Her kes li min guhdarî dikin? (*Li Lucky dinihêre. Xwe bi ben ve dadiliqîne.*) Bimeşe! (*Lucky dimeşe.*) Temmam! (*Lucky radiweste.*) Her kes amade ye? (*Li hersiyan dinihêre, dawiyê jî li Lucky dinihêre. Xwe bi ben ve dadiliqîne.*) Çi ye? (*Lucky serê xwe bilind dike.*) Ez ji peyva bê sedem hez nakim. Baş e. Niha. (*Difikire.*)

ESTRAGON: Ez diçim.

POZZO: We tam ji min çî pirsî bû?

VLADIMIR: Tiştên di destên te de...

POZZO (*Bi hêrs*): Peyva min nebirin! (*Demek. Hê sakîntir*)
Ger em hemû bi hev re dest bi peyvê bikin dawiya wê nayê. (*Demek.*) Min çî digot? (*Demek. Bi dengêkî hê bilindtir*) Min çî digot? (*Vladimir zarî ye-kî ku barekî giran hilgirtiye dike. Pozzo bêî ku tiştêkî jê fêhm bike lê dinihêre.*)

ESTRAGON (*bi dengekî bi hêz*): Firax! (*Bi tiliya xwe Lucky nîşan dide.*) Çima? Her girtin! (*Di binê bar de, pişt a wî tewiyaye û bêhna xwe digire û berdide, dileyize.*) Hîç berdan. (*Destên xwe vedikin û mîna ku rehet bûbe radibe.*) Çima?

POZZO: Temam. Diviyabû ev yeka ha berê ji min re bigot. Ew çima li rehetiya xwe nanihêre. Em hewl bidin vê rohnî bikin. Ma heqê wî û vê tune ye? He-ye. Ma gelo ev tê mana ku ew naxwaze? (*Demek.*) Ezbenî, ez ê vê ji we re bibêjim.

VLADIMIR: Dîqet!

POZZO: Ji bo ku ew li ba min bimîne, ew dixwaze tesîrê li min bike.

ESTRAGON: Çawa?

POZZO: Ez bawer im min tam bi we neda fêhmkirin. Ji bo pêşiyê li jihevveqetandina me bigire, ew dilê min bi xwe dişewitîne. Na, tam ne wilo ye.

VLADIMIR: Ma tu dixwazî wî ji ba xwe biqewirînî?

POZZO: Ew dixwaze min bikuje, lê ew nikane.

VLADIMIR: Ma tu dixwazî wî ji ba xwe biqewirînî?

POZZO: Ger ez bibînim ew barkêşekî baş e, ew texmîn dike ku ez ê di pêş de jî bixwazibim wî di vî karî de bi kar bînim.

VLADIMIR: Ma tu êdî wî naxwazî?

POZZO: Bi rastî jî ew mîna berazekî hildigire. Ev e mijûliya wî, ne ev.

VLADIMIR: Ma tu dixwazî wî ji serê xwe biqewitînî?

POZZO: Ew texmîn dike ku ez bibînim ku ew naweste, ez ê ji biryara xwe bigerim. Hesabê wî yê kirêt ev e. Tu dibê qey barkêşekî din li ber destên min tune ye! (*Hersê jî li Lucky dinihêrin.*) Atlas, lawê Jupîter! (*Bêdengî.*) Ev e. Ez bawer im min pirs a we bersi-

vand. Tu pirsên we yên din hene? (*Bi aleta pijiqandinê qirika xwe pak dike.*)

VLADIMIR: Ma tu dixwazî wî ji serê xwe biqewitînî?

POZZO: Ez dixwazim we haydar bikim, ku di şûna wî de ez, di şûna min de jî ew bûya. Ger tesaduf ji vê yekê re nebûya asteng. Her kes digihîje tiştê ku layiqî wê ye.

VLADIMIR: Ma tu dixwazî wî ji serê xwe biqewitînî?

POZZO: Libê?

VLADIMIR: Ma tu dixwazî wî ji serê xwe biqewitînî?

POZZO: Erê. Lê digel ku ez bi hêsanî dikanim wî bi kulm û pehînan biqewitînim, ji ber ku damarên min yên qencyê rabûne, ez ê wî ji bo xwendinê bibim mazata Xelaskerê: Ezîz. Yanî ku ez çend quruşan biavêjim bêrika xwe ma wê xerab be. Ya rastî qewitandina benderuhên di vî celebî de jî ne hêsan e. Ya herî pak ew e, ku mirov wan pak bike.

(*Lucky digirî.*)

ESTRAGON: Ew digirî.

POZZO: Çi hebe dîsan di erdê kevin de heye. (*Ew destmala xwe dide Estragon.*) Mîna ku dilê we bi wî şewitî, xweşkirina dilê wî jî li we dikeve. (*Estragon dudilî dibe.*) Bigire. (*Estragon destmalê digire.*) Çavên xwe pak bike. Tu ê xwe devjêneberdayî hîs bikî.

(*Estragon her dudilî dibe.*)

VLADIMIR: Bide min, ez pak bikim. (*Estragon naxwaze ku destmalê bidîyê. Tevgera LAWIKAN.*)

POZZO: Bilezînin. Ewê niha giriyê xwe bibire. (*Estragon nêzîkî Lucky dibe, mîna ku çavên wî pakij dike radiweste, Lucky bi carekê ve pehîneke pihêt li çîma Estragon dixê. Estragon, ji destên xwe berdide, xwe bi paş ve davêje, dikule û bi barîn li dora*

sehnê diçe û tê.) Destmal. (*Bahol û selikê datîne erdê, destmalê ji erdê radike, bi pêş ve diçe, dide Pozzo, diçe cihê xwe, radihîje bahol û selikê.*)

ESTRAGON: Gûyê pîs! ker! (*Pantorê xwe rast dike.*) Çîma min perçe kir.

POZZO: Min ji we re gotibû ku ew ji biyaniyan hez nake.

VLADIMIR (*Ji Estragon re*): Ka nîşanî min bide. (*Estragon çîma xwe nîşanî wî dide. Bi hêrs ji Pozzo re*) Xwîn jê tê!

POZZO: Nîşana qencyê ye.

ESTRAGON (*çîmê ku pêhîn xwariye li hewa ye*) Ez ê careke din nikanibim bimeşim!

VLADIMIR (*bi dilovanî*): Ez ê te hilgirim. (*Demek*) Ger pêwîst be.

POZZO: Ew êdî nagirî. (*Ji Estragon re*) We li cihekî şûna wî girt. (*Xayiz dibe*) Li ser rûyê dinyayê hemû hêsirên çavan eynî ne. Gava yek li cihekî dest bi girî dike, li cihekî din hêsirên çavên yekî din radiwestin. Ken jî wilo ye. (*Ew dikene.*) Wê çaxê divê em dev navêjin dema xwe, ew jî ji yên berê ne xemgîntir e. (*Bêdengî.*) Em dernexin asmana jî. (*Bêdengî.*) Em qet behs nekin. (*Bêdengî.*) Rastiyeke ku nifûsê zêde kiriye.

VLADIMIR: Dixwaze bimeşe.

(*Estragon dikule, li ber Lucky radiweste, tif dike Lucky, paşê gava perde vedibe diçe li cihê ku lê rûniştibû, rûdine.*)

POZZO: Kê ez hînî van hemû tiştên xweş kirime, hûn dizanin? (*Demekê mîna ku tiliya xwe bi Lucky bike, ber bi wî ve dirêj dike*) Ew!

VLADIMIR (*Li asman dinihêre*): Ma wê îro qet nebe şev?

POZZO: Ger ew tunebûya, min tu carî tiştên bêkêr yên bi

mijûliya min ve: mijûliya min we eleqeder nake:
girêdayî nedifikirîm. Spehîtî, nazdarî, rastiya pak,
di ber min re jî nebuhurî bûn.

VLADIMIR (*bêi ku di destê wî de be asmana dispêre pirs-
yariyê*): Te got di ber te nebuhurî bû?

POZZO: Di nêzîk de dibe şêst sal ku min dest pê kiriye...
(*di ber xwe de dihejmêre*)... erê, di nêzîk de dibe
şêst sal. (*Gurûrê di xwe de dibîne û radibe ser
xwe.*) Ez ewqasî nîşan nadim, ne wilo? (*Ew li Vla-
dimir û Estragon dinihêre.*) Şewqe! (*Lucky selikê
datîne erdê, şewqeyê wî derdixe. Porê spî û tov bi
ser rûyê wî de daketibû. Şewqeyê xwe dixê bin
çengê xwe, selikê ji erdê radike.*) Niha binêrin.
(*Pozzo şewqeyê xwe derdixe . Por ji bin ve bi serê
wî ve tune. Şewqeyê xwe dide serê xwe*) We dît?

VLADIMIR: Ma hûn ê niha wî biqewirînin? Xizmetkarekî
evqas kal û evqas sadiq?

ETRAGON: Gûyê pîs!

(*Pozzo her ku diçe bêtir bi heyecan dibe.*)

VLADIMIR: Piştî ku hûn xwîna wî dimêjin, hûn wî ey-
nî...(*li gotinê digere*)..eynî mîna qaşilê mûzekê di-
avêjin. Mukur werin ku...

POZZO (*dinale û serê xwe dixê nava kefên destên xwe*): Ez
êdî debar nakim... ez debar nakim... kîrinên te...
tu nizanî... tirsehêz... divê em herin... (*Milê xwe li
ba dike*) ... ez aqilê xwe wînda dikim... (*Serê wî di
nava milê wî de, lodî erdê dibe.*) Ez êdî debar na-
kim, debar nakim... (*Bêdengî. Hemû li Pozzo di-
nihêrin. Lucky gêj dibe.*)

VLADIMIR: Ew êdî debar nake.

ETRAGON: Tişteki ecêb e.

VLADIMIR: Ew aqilê xwe wînda dike.

ESTRAGON: Tiştêkî xerab e.

VLADIMIR (*Ji Lucky re*): Hûn çawan vê yekê bi wî dikin? Gelekî şerm e! Bi mirovekî wilo! Ezabekî weha bide kişandin! Piştî evqas sal! Ev ne tiştêkî kirinê ye!

POZZO (*Bi îşkîn*): Berê... bi nazikî...alîkariya min dikir... kêfa min tanî... hukum dida min... lê niha... min mehû dike...

ESTRAGON (*Ji Vladimir re*): Ma ew dixwaze di şûna wî de yekê din bigire?

VLADIMIR: Çawa?

ESTRAGON: Ew dixwaze di şûna wî de yekê din bigire, an jî ew ji wî pê ve yekê din naxwaze, min tam fêhm nekir.

VLADIMIR: Ez guman nakim.

ESTRAGON: Çawa?

VLADIMIR: Ez nizanîm .

ESTRAGON: Divê mirov ji wî bipirse.

POZZO (*Ew haş bû ye*): Hevalno, ez nizanîm çi bi min hat. Ez uzra xwe ji we dixwazim. Wan ji bîr bikin. (*Her ku diçe ew hê bêtir dibe hakimê xwe.*) Ez tam nizanîm bê min çi gotine, lê hûn emîn bin ku yek ji gotinên ku ez dibêjim jî ne rast bûn. (*Ew ra-dibe ser xwe, kulman li sînga xwe dixê.*) Ma ez dişibim yekê ku êşê dide kişandin, ha! De here ji wir! (*Bêrîkên xwe tev dide.*) Min qalûna xwe xiste ku?

VLADIMIR: Şeveke pir xweş e.

ESTRAGON: Nayê jibîrkin.

VLADIMIR : Hê jî xelas nebûye.

ESTRAGON: Wilo dixuye.

VLADIMIR: Hê nû dest pê dike.

ESTRAGON: Ecêb.

VLADIMIR: Tu dibêjî qey em di pêşangehekê de ne.

ESTRAGON: Li sîrkê.

VLADIMIR: Li hêwaneke muzîkê.

ESTRAGON: Li sîrkê.

POZZO: Min darikê xwe xiste ku!

ESTRAGON: Çi mirovekî girgir e! Ew darikê xwe nabîne!

(Bi hîke hîk dikene.)

VLADIMIR: Ez niha têm. *(Ber bi kûlîsê ve dimeşe.)*

ESTRAGON: Li dawiya korîdorê, li milê çepê ye.

VLADIMIR: Cihê min bigire. *(Derdikeve.)*

POZZO: Ma min Aptulah winda kir.

ESTRAGON *(Ji dil dikene.)* Ew ê ev zilam min bikuje!

POZZO *(Serê xwe radike.)* Ma gelo we dît *(dibîne ku ne*

Vladimir e. Xemgîn e.) Ox!... Çûye!...Bê ku xêtir

ji min bixwaze! Ev qet ne tevgereke nazik e! Ge-

rek we ew neşanda, we nehiştta ew here.

ESTRAGON: Wî xwe bi xwe nehişt.

POZZO: Haaa! *(Demek)* baş e, em çî bikin?

ESTRAGON: Werin vir.

POZZO: Çima?

ESTRAGON: Gava ew were hûn ê wî bibînin.

POZZO: Yanî, ma tu dixwazî ku ez rabimser piyan?

ESTRAGON: Werin...werin! Bilezînin!

(Pozzo radibe ser xwe, ber bi Estragon ve dimeşe.)

ESTRAGON: Binêrin!

POZZO: Waweylê, waweylê, waweylê!

ESTRAGON: Qediya.

(Vladimir vedigere sehnê, rûyê wî daliqandiye, li Lucky diqelibe, pêhînekê li kursiya ku tê girtin û vekirin, dixê, diçe vî alî û wî alî.)

POZZO: Ma ne razî ye?

ESTRAGON: Te tiştên xweş revandin. Heyf e.

(Vladimir radiweste, kursiyê rast dike, çûyin û hatina xwe didomîne, ew sakîntir e.)

POZZO: Sakîn dibe. *(Li dora xwe dinihêre.)* Ji xwe her tişt sakîn dibe, ez hîs dikim. Huzûreke mezin dadikeve. Guhdarî bikin. *(Destê xwe bilind dike)* Pan radizê.

VLADIMIR *(radiweste)*: Ma wê qet nebe şev?

(Hersê jî li esmên dinêrin.)

POZZO: Ger nebe hûn ê neçin, ez bawer im?

ESTRAGON: Çik... Em nizanin...

POZZO: Lê ev pirr xwezayî ye, pirr xwezayî. Ger ez jî di şûna we de bûma, Godîn... Godet... Godt... her çi be, hûn dizanin ez behsa kê dikim, ger min bikarîba ew bidîta, heya tarîtiya şevê daneketa ez nediçûm cihekî. *(Li kursiya ku vedibe dinihêre.)* Ez dixwazim rûnê, lê ez nizanîm bê ez ê çawan rûnê.

ESTRAGON: Ma hûn dixwazin ez alîkariya we bikim?

POZZO: Belkî hûn ji min bixwazin.

ESTRAGON: Çawa?

POZZO: Ger hûn ji min bixwazin ku ez rûnê.

ESTRAGON: Ma wê bi kêrî karekî were?

POZZO: Ez bawer im.

ESTRAGON: Baş e. Biferme ezbenî, ji kerema xwe re rûnê.

POZZO: Na, na, ez rice dikim, çênabe. *(Demek. Bi dengê nizim.)* Hebekî israr bikin.

ESTRAGON: Ji kerema xwe re wilo li ser lingan raneweste, tu ê serma bigirî.

POZZO: Gelo wilo ye?

ESTRAGON: Ez ji sedî sed emîn im.

POZZO: Bêşik wek we ye. (*Rûdinê.*) Spas ezîzê min. Ev e, ez dîsan rûniştî me. (*Li saeta xwe dinihêre.*) Lê ji bo ku ez dereng nemînim, divê ez ji we veqetim.

VLADIMIR: Dem rawestiya ye.

POZZO (*Saetê dide ber guhê xwe*): Guh mede vê, ez benî, bawer meke. (*Saeta xwe dixê bêrika xwe.*) Hûn baweriya xwe bi çî tînin bînin, lê baweriya xwe bi vê neyne.

ESTRAGON (*Ji Pozzo re*): Ew îro her tiştî reş dibîne.

POZZO: Ji bilî qubeya esmên. (*Kêfa wî ji espiriya wî re tê, dikene.*) Hedan, ew ê jî bibe. Lê hûn hê nizanin, hûn ne ji vir in, hûn bi avaçûna roka vir nizanin. Ma ez ji we re bêjim, bê çilo ye? (*Bêdengî. Estragon û Vladimir ji nû ve, hem solên xwe, hem jî şewqên xwe di çav re derbas dikin. Şewqê Lucky ji serê wî de dikeve, ew ferq nake.*) Ez ê xwesteka we bînimê cih. (*Ew aleta pijiqandinê bikar tîne.*) Ji kerema xwe re hebekî dîqet bike. (*Estragon û Vladimir tevgerên xwe dom dikin, Lucky nîvrazayî ye. Pozzo qemçiyê xwe dike şiqînî, lê dengêkî sivik ji qemçî derdikeve.*) Ma çî bi vî qemçiyî hatiye, yaho. (*Radibe ser xwe, qemçî hê bêtir dike şîrîqînî, dawî dengê ku ew dixwaze ji qemçî derdikeve. Lucky vediciniqe. Yê Estragon sola wî , yê Vladimir jî şewqê wî ji destê wî dikeve. Pozzo qemçî davêje.*) Ev qemçî baş xerab bûye. (*Li temaşevanan dinihêre.*) Min çî digot?

VLADIMIR: Em herin.

ESTRAGON: Ji kerema xwe re wilo li ser lingan ranewestin, tu ê bêsebeb nexweş bikevî.

POZZO: Rast e. (*Ew rûdine. Ji Estragon re*) Navê te çî bû?

ESTRAGON: Catullus.

POZZO (*guhdarî nekiriye.*) Erê rast, şev. (*Serê xwe radike*) Lê, çi dibe, hebekî din jî bi dîqet bin. Ana na em ê negihîjin cihekî. (*Li esmên dinihêre.*) Binêrin. (*Ji bilî Luckyê ku ji nû ve li ber razanê ye her kes li esmên dinêrin. Pozzo ferq dike ku Lucky li ber razanê ye, xwe bi ben ve dadiliqîne.*) Kuro beraz, li esmên binêre! (*Lucky serê xwe bi paş ve dikişîne.*) Çiyê vî yê wilo fewqelade heye, ha? Wek esman çiyê wî yê fewqelade heye? Di vê saetê de mîna her esmanê çilmisî û rohnî (*Demek.*) Hê ku hewa xweş e. (*Peyva wî mîna strana ye*) Berî bi saetekê (*Li saeta xwe dinihêre, dengê wî têkûz dibe*) kêm zêde (*dengê wî dîsan lîrikî dibe*) heya wê çaxê piştî ku wî çirên şewqê bi ser me de rijandin (*radiweste, tona dengê wî nizim dibe*) em bêjin saet ji dehê sibehê û bi vir de (*dengê wî bilind dibe*) biriqandinê şewqên sor û spî namînin, diçilmisin (*bi herdu destan pêlik bi pêlik dadikeve*) diçilmise, her ku diçe diçilmise, dawiyê (*bêdengiyek dramatik, bi herdu destan hereketên qêrqaş dike*) trak! tamam! sar ma! (*Bêdengî.*) Lê (*ji bo agahiyê destên xwe hildide jor*) lê, di pişt vê perdeya huzûrê de (*çavên xwe ber bi esmên ve dike, ji bilî Lucky yên din jî wilo dikin*) şev bi çargaviyê tê (*dengê wî hê bêtir diricife*) û wê were xwe biavêje ser me (*tiliyên xwe li hev dixê*) şaq! A wilo (*îlham xelas dibe*) di dema ku me herî bawer nedikir. (*Bêdengî. Bi acizî*) Ev wilo dibe, li vê dinyaya kahp.

(*Bêdengiyeye dirêj.*)

ESTRAGON: Ger yek îkazekê bike.

VLADIMIR: dikane bête sebir kirin.

ESTRAGON: Tu dizanî wê çi bibe.

VLADIMIR: Tu xemgîn nabî.

ESTRAGON: Tu ê tenê rawestî.

VLADIMIR: Em hîn bûne. (*Ji erdê radihêje şewqê xwe, li hundirê şewqe dinihêre, dawdişîne, dixê serê xwe.*)

POZZO: We çawan ez dîtîm? (*Estragon û Vladimir bêî ku fêhm bikin li wî dinihêrin.*) Baş e? Îdare ye? Eh ma ev e? Ma adî ye? Ma berbat e?

VLADIMIR (*pêşî ew fêhmî dike*): Oh, pir baş e, bi rastî jî baş e.

POZZO (*Ji Estragon re*): Lê tu Mîrza?

ESTRAGON (*Bi devoka îngilîzan*): Oh, pir baş e, pir, pir, pir baş e.

POZZO (*bi heyecan*): Spas gelî Mîrzan! (*demek.*) Hewcedariya min bi mêrxasîbûnê heye. (*Difikire*) Li gorî destpêkê, ez li dor dawiyê baş bi ser neketim. Ma bala we nekişand?

VLADIMIR: Oh, belkî hebekî.

ESTRAGON: Ji min webû ku hûn bi zanebûn dikin.

POZZO: Ji ber ku di nav re mêjîyê min vala dibe, loma wilo dibe.

(*Bêdengî*)

ESTRAGON: Gava ez radiwestim jî qet tiştekek nabe.

POZZO: (*li ber ketiye*): Ma bêhna we teng dibe?

ESTRAGON: Herhal.

POZZO (*Ji Vladimir re*): Lê ya te, Mîrza?

VLADIMIR: Em mîna haran şahiyê dikin.

(*Bêdengî. Pozzo bi xwe re di nava şerekî de ye.*)

POZZO: Begino, hûn li hemberî min... (*li gotinê digere*)... bêqusûr bûn.

ESTRAGON: Ez rice dikim!

VLADIMIR: Çi munasebet!

POZZO: Wilo ye, wilo ye, hûn mîna ku divabûna bûn. Ji ber wê...ez jî niha ji xwe... dipirsim... gelo ez dikanim çî ji van mirovên han ku aciz dibin re bikim.

ESTRAGON: Em bi zêrekî jî fit dibin.

VLADIMIR: Ma em parsek in.

POZZO: Ez dikanim çî bikim, min xwe bi xwe got, ma gelo ez dikanim çî bikim ji bo dem bi wan ewqas dirêj neyê? Min hestî da wan, ez bi wan re li ser her tiş tî peyivîm, min ji wan re qala avaçûna rojê kir, min ev hemû kirin. Û hê gelek tiştên din. Lê, ma gelo ev têr dikin? Ev e, ya ku hundurê min disoje ev e, gelo ma ev têr dikin?

ESTRAGON: Sed wereqê jî çêdibe.

VLADIMIR: Dengê xwe bibire!

ESTRAGON: Temam, va ye me birî.

POZZO: Ma têr dike? Bê şik. Xûyê min pîs e. Lê dilê min berz e. Ev roj wilo ye. Ger zerara min jî tê de hebe. (*Xwe davêje ben. Lucky li wî dinihêre.*) Ji ber ez dizanim ku ez ê êşê bikişînim. (*Bê ku ew ji cihê xwe rabe, daqûl dibe û radihîje qêmqî.*) Tu kîjanê çêtir dibînî? Bila ji we re dans bike, stranên bibêje, ji ber bixwîne, bifikire, an...

VLADIMIR: Kî ?

POZZO: Kî! Ma qey hûn nizanin bifikirin?

VLADIMIR: Ma ew difikire ?

POZZO: Bêqusûr. Bi dengê bilind. Ew berê dikarîbû gelekî xweştir bifikiriya, min dikarîbû bi saetan li wî guhdarî bikira. Niha...(*Dilerize.*) Eh, ma em çî bikin, tiştê ku wê bibûya bû. Ma hûn dixwazin ku ew tiştêkî ji bo we bifikire?

ESTRAGON: Min dixwest ew dansê bike, me ê hê bêtir şa-

hî bikira.

POZZO: Ew yeka han hebekî bi şik e.

ESTRAGON: Ne wilo, ma me ê hê bêtir kêf nekira?

VLADIMIR: Ez guhdarîkirina fikra wî dixwazim.

ESTRAGON: Ma ew nikane pêşî dans bike û paşê bifikire?

Ger em zêde tişteki din nexwazin.

VLADIMIR (*Ji Pozzo re*): Ma çêdibe?

POZZO: Ji xwe, ma ji wê hêsantir çi heye. Yek jî qanûnên xwezayê jî wilo ne. (*Kenekî kurt.*)

VLADIMIR: Ger wilo be bila dans bike.

(*Bêdengi.*)

POZZO (*Ji Lucky re*): Ma tu dibîhîzî?

ESTRAGON: Ma kesên ku guh nedin gotinên wî hene?

POZZO: Ez ê vê yekê paşê ji we re bibêjim. (*Ji Lucky re.*)

Dansê bike, pîso!

(*Lucky bahol û selikê datîne erdê, hebekî ber bi rampê ve dimeşe, berê xwe bi Pozzo vedike. Ji bo ku Estragon hê çêtir bibîne radibe ser piyan. Lucky dansê dike û radiweste.*)

ESTRAGON: Hemû ev bû?

POZZO: Hê! (*Lucy eynî hereketan dike û radiweste.*)

ESTRAGON: Ma ev jî îş e yaho, bêfedî! (*Hereketên Lucky teqlît dike.*) Ez jî dikanim ewqasî bikim. (*Teqlît dike, ji bo ku nekeve xwe bi zorê digire.*) Ji xwe, di vê ez hebekî bixebitim.

VLADIMIR: Wî berê dikanîbû hemû şiklên dansan bikira, Xwe hol dikir, dipekiya. Ew niha bi tenê dikane vê bike. Tu dizane bê çi nav li vê kiriye?

ESTRAGON: Mirina fanosvan.

VLADIMIR: Kansera bi emir.

POZZO: Dansa torrê. Ew texmîn dike ku ew ketiye torrêkê.

VLADIMIR: (*Di cantengiya zanistiyekî spehîtiyê de*): Çika di çîkê de çîkek heye, lê dîsan jî çîk e...

(*Gava Lucky dest pê kir ku ber bi alavan here*)

POZZO (*mîna ku ji kerekî re bibêje*): Şooş! (*Lucky bê hereket dimîne.*)

ESTRAGON: Ma ew hîç neguhdarîkirina gotina we dike?

POZZO: Ez ê vê yekê paşê ji we re şirove bikim. (*Bêrîkên xwe tev dide.*) Rawestin. (*Dîsan tev dide.*) Min hirmiya xwe xiste kû? (*Li bêrîkên xwe digere.*) Ev ecêb e! (*Ew serê xwe radike, şaş bûye, mîna ku bêhiş bûbe. Her ku diçe bi dengekî ku nayê bihîstin.*) Cîhazê min ê bêhnê tune ye!

ESTRAGON (*Her ku diçe bi dengekî ku nayê bihîstin*): Kezeba min pir jar e. (*Bi hêdîka dikuxe, bi dengekî xîze xîz*)

POZZO (*Bi dengê xwe yê xwezayî*): Em çî bikin, ez jî bi kar naynim. Min çî digot... (*Difikire.*) Rawestin. (*Difikire.*) Çênabe! (*Serê xwe radike.*) Ez nabînim, alîkariya min bikin.

ESTRAGON: Ez lê digirim.

VLADIMIR: Ez jî.

POZZO: Em bifikirin!

(*Hersê jî bi hev re şewqeyên xwe ji serên xwe dîkin, destên xwe datînin ser eniyên xwe, ji ber bikaranîna qewetên xwe, rûyên wan qermîçî ne, wan bala xwe berdane ser derxistina tiştên ku Pozzo gotine. Bêdengiyêke dirêj.*)

ESTRAGON (*mîna ku têderdixe*): Hê!

VLADIMIR: Dît.

POZZO (*bêsebir*): Çi bû?

ESTRAGON: Ew çima yên di destên xwe de danayne erdê?

VLADIMIR: Ne ew e!

POZZO: Tu êmin î?

VLADIMIR: Erê, te ew ji me re şirove kiribû.

POZZO: Min ji we re şirove kiribû?

VLADIMIR: Yê di destên xwe de jî danî erdê.

ESTRAGON (*Çavekî diavêje hêla Lucky*): Rast e. Baş e, danûstandina di navbera wan de çi ye?

VLADIMIR: Li gorî ku wî tiştên di destên xwe de danîbin erdê, êdî pirskirina me ya çima ew tiştên di destên xwe de danayne erdê bêîmkan e...

POZZO: Jîrîtiyeke mîna kevir e!

ESTRAGON: Baş e, ji bo çi wî alavên di destên xwe de danîn erdê?

POZZO: Temam.

VLADIMIR: Ji bo ku dansê bike.

ESTRAGON: Rast e.

POZZO (*destê xwe bilind dike*): Rawestin! (*Demek.*) Tiştêkî nebêjin! (*Demek.*) Temam. (*Şewqê xwe dide serê xwe.*) Çêbû.
(*Estragon û Vladimir jî şewqên xwe didin serê xwe.*)

VLADIMIR: Dît.

POZZO: Binêrin bê çawa dibe.

ESTRAGON: Çi çawa dibe?

POZZO: Hûn ê bibînin. Lê gotina wê zehmet e.

VLADIMIR: Wê çaxê mebêje.

POZZO: Na! Metirsin, dawî dawî ez ê bi ser bikevim. Di eslê xwe de ez naxwazim gotinê dirêj bikim, ji ber ku dereng e. Riya hem kurt, hem jî vekirî çi ye, ka tê derxin. Bihêlin ez hebekî bifikirim.

ESTRAGON: Dirêj bipeyive, wê hê kurttir bibe.

POZZO (*fikirî ye.*): Wê bibe. Binêrin, ya ew, ya ew.

ESTRAGON: Serma girtiye.

POZZO: Ez tiştêkî ji wî dixwazim, danskirinê, gotina stranê, fikirandinê...

VLADIMIR: Temam, tamam, me fêhm kir.

POZZO: An jî ez tiştêkî naxwazim. Temam. Gotina min mebirin. Em bêjin ku... ez dixwazin ew dans bike, li ser qisê. Çi dibe?

ESTRAGON: Dest bi fikandinê dike.

POZZO (*dilê wî maye*): Ez ê ji niha û pê ve hîç qala tiştêkî nekim.

VLADIMIR: Tu guh mede wî, ji kerema xwe re dom bikin.

POZZO: Lê hûn peyva min dibirin.

VLADIMIR: Dom bike, dom bike, pir bi heyecan e.

POZZO: Hebekî din jî li ser bisekinin.

ESTRAGON (*destê xwe digihîne hev*): Ez lava dikim, begê min, dom bike, behs bike.

POZZO: Ez li ku mabûm?

VLADIMIR: Hûn daxwaza dansê li wî dikin.

ESTRAGON: Daxwaza stranan.

POZZO: Temam, ez dixwazim ku ew stranan bibêje. Baş e, çi dibe? An mîna ku ez jê dixwazim ew stranan dibêje, an jî mîna ku ez jê dixwazim di şûna gotina stranan de, ser qisê, ew dest bi dansê dike, an dest bi fikirandinê, an jî...

VLADIMIR: Vekirî, eşkere wî girê bidin.

ESTRAGON: Bes e yaho!

VLADIMIR: Lê ew îşev her tiştên ku hûn dixwazin dike.

ESTRAGON: Ev hemû vir in.

VLADIMIR: Tu ji ku dizanî ?

ESTRAGON: Ew ê piştî bîstikeke din bi me bide zanîn ku gotineke te jî ne rast e.

VLADIMIR: (*Ji Pozzo re*): Tu îtiraz nakî ?

POZZO: Ez westiyayî me.

(*Bêdengî.*)

ESTRAGON: Hîç tişte nabe, hîç kesek nayê, ev tişteki ecêb e.

VLADIMIR: (*Ji Pozzo re*): Ji wî re bêjin ku bila ew bifikire.

POZZO: Şewqeyê wî bidinê.

VLADIMIR: Şewqeyê wî ?

POZZO: Ew bêî şewqe nikane bifikire.

VLADIMIR (*Ji Estragon re*): Şewqeyê wî bidiyê.

ESTRAGON: Ez! Piştî ku te ev bi min kirin? Qet!

VLADIMIR: Wê çaxê ez ê bidimê. (*Ji cihê xwe tevnalîve.*)

ESTRAGON: Bila ew bi xwe here bigire.

POZZO: Dayin baştir e.

VLADIMIR: Wê çaxê ez bidimê. (*Şewqe ji erdê radîke, dirê-
jî Lucky dike. Lucky tevnalîve.*)

POZZO: Divê mirov têxe serê wî.

ESTRAGON (*Ji Pozzo re*): Jê re bibêje bila rahêjîyê.

POZZO: Ger hûn bidin serê wî wê baştir bibe.

VLADIMIR: Ez ê bidim serê wî. (*Bi dîqet li dora Lucky di-
zîvîre, hêdîka ji pişt ve nêzîk dibe, şewqe dixê serê
wî û tavilê bi paş ve vedikişê. Lucky tevnalîve. Bê-
dengî.*)

ESTRAGON: Li bendî çî ye?

POZZO: Hebekî xwe bidin alî. (*Estragon û Vladimir baş ji
Lucky bi dûr dikevin. Pozz xwe diavêje ben,
Lucky li wî dinihêre.*) Bifikire, beraz! (*Demek.
Lucky dest bi dansê dike.*) Raweste! (*Lucky radi-
weste.*) Bimeşe! (*Lucky ber bi Pozzo ve dimeşe.*)
Temam! (*Lucky radiweste.*) Bifikire! (*Demek.*)

LUCKY: Ji aliyê din ve mirov dikane bibêje ku...

POZZO: Raweste! (*Lucky dengê xwe dibire.*) Bi paş ve he-
re! (*Lucky berepaş diçe.*) Temam! (*Lucky radi-
weste.*) Bizîvîre milê rastê (*Lucky berê xwe bi te-*

maşevanan vedike.) Bifikire!

LUCKY (*Bi yekcûreyî dipeyive*): Li gorî delilên di dest de mirov dikane bêje ku mîna lêkolînên Poinçon û Wattman ên dawî ên komunî ku nîşan didin mî mî mî mîna he he he hebûna Xwedeyakî kesane ku nihêrîna ji jorî girikê derveyî dem û zamanî ya Xwedane î tevizî û lal tevizî û lal tevizî û lal ji bilî hinan di rastiya xwe de ji me hemûyan hez dike kengî û ji bo çî mirov nizane lê wê rojekê bête zanîn û Mîrendaya ku janê dikişîne bi yê din re yê din re mirov nizane ji bo çî ye lê wext heye di êşê de û agir û agir û agir di van alaviyên êgir de û hebekî jî dom bike hinek hinekên ên di nava êgir de ku bawer nakin wê dawiyê êgir bi textan bixin te fêhm kir û ca ca ca carna wê bibin esmanên hêşin dojhê wê bibe ewrên bêdeng bêdeng ew jî bi xêr û ser çavan hat lê divê ez pêşî ji dawiyê de dest pê bikim û wekî din jî ew lêkolînên ku temam nebûne divê ez lêkolînên ku temam nebûne dawiya wan ji serî ve dest pê bikim lê dîsan jî li gorî Akakakakademiya Antropopopometriyê lêkolînên ku xe xe xe xelatkirî Testu û Conard nîşan dane ku ji Berneyê heta Bresseyê ji bilî şaşiya hesab bê ku hîç cih bidin şaşiyêke din nîşan daye ku lêkolînên Testu û Conard yê netemambûyî netemambûyî dawiyê nîşan daye ku daye ku piştî vê vê te fêhm kir ez nizanim çima lê divê ez ji dawiyê ve dest pê bikim ji xebatên Poinçon û Wattman eşkere xuya dibe be be ku ku ku ku cehda Fartov û Belcher ya netemambûyî netemambûyî nayê zanîn bê ji çî ye lê lêkolîna Testu û Conard ya netemam-

Estragon û Vladimir bi balkêşiyêke mezin guhdarî dikin. Herçî Pozzo ye mîna ku betilî û pelos e.

Estragon û Vladimir dest bi buxbuxê kirine. Êş û kedera Pozzo zêde dibe.

Estragon û
Vladimir
haş dibin û
guh darî
dikin. Her
ku diçe
Pozzo
nikane di
cihê xwe de
raweste,
dinale.

Estragon û
Vladimir
dest bi
qîrîne dikin.
Pozzo xwe
çem dike û
radibe ser
xwe. Xwe
davêje ben.
Hemû
diqîrin.
Lucky xwe
bi ben ve
dadiliqîne,
dişewişe,
heta ku jê tê
diqîre.
Hemû bi
hev re xwe
davêjin ser
Lucky.
Lucky ji
aliyekî ve
xwe
diparêze ji
aliyekî ve jî
bi nefret
diqîre.

bûyî netemambûyî dixuye ku ku ku ku berevajiyê
qenaeta mirovî li Bresseyê yê yê yê Testu û Co-
nard mirov bi bi kurtî dawî dawî pêşketinên di
xwedîkirinê de û digel pakijkirina gû hem zeyîf di-
be hem jî nayê zanîn bê ji bo çî ye di paralelê vê
de digel ku dest bi sporê kiriye hinek ek ek spor
eynî nî nî nî wek futbol rev bîsîklet avjenî siwarî
hawayî dînîti tenîs wek mînak tenîs balafir an jî
şaxên sporê yên cihê wek mînak spora zivistanê
spora havînê spora payizê spora payizê wek mî-
nak tenîs wek mînak tenîs li ser mêrgê li meydanê
tenîs li cihekî normal an jî firîn an jî wek mînak
tenîs avjenî hespbezandin spora deryayê spora bê
pensilîn dermanê şîrînkirinê bi kurtî ez dixwazim
dubare bikim di eynî wextê de di paralela vê de
nayê zanîn bê ji çî ye li hember tenîsê ez ji serî ve
dest pê dikim hewayî golf neh qul hîjdeh qul ferq
nake tenîsa bûzê bi kurtî nayê zanîn bê ji çî ye Li
Seine'ê li Seine-et-Oise'yê li Seine-et-Marne'yê li
Marne-et-Oise'yê te fêhm kir di eynî wextê de di
paralelê vê de nayê zanîn bê ji çî ye zeyîf dibe teng
dibe ez ji serî de dest pê dikim Oise Marne bi kur-
tî ji mirina Voltaire û vir ve xisara serê şexs di eslê
xwe de xisara serê şexs bûye du perçe û sed gramî
serê şexs di zik hev de hesabekî girover li Nor-
mandiyayê bi tazîti kîloyên baş nayê zanîn bê ji çî
ye bi kurtî dawî dawî ne girîng e bûyer vekirî û ze-
lal e û ji aliyê din ve jî ya cidîtir gava em bala xwe
bidinê dumayikên cidîtir derdikeve holê ku ku ku
di ronahiya ronahiya ceribandînen Steinweg û Pe-
termann de li çolê li çîyan û li peravan û çem û av
agir hewa eynî û erd te fêhm kir hewa û erd dema

gelekî sar e hewa û erd ji bo keviran hatiye çêkirin
 çi fêde dema gelekî sar e di demên heftemîn de he-
 wa erd derya di quntarên mezin de ji bo keviran
 di sermayên pir de di deryayê de li reşayiyê û li he-
 wa wey lawo ez ê ji serî ve dest pê bikim nayê za-
 nîn bê çima digel tenîsê bûyer li holê ye nayê za-
 nîn bê çima ez ji serî ve dest pê dikim yê di dorê
 de bila were bi kurtî dawiyê çi heyf e ku yê di do-
 rê de bila were ji bo keviran çima nebe ku ez ji
 destpêkê ve bibêjim lê divê ez dawiyê ji nû ve bê-
 jim ji destpêkê ve dibêjim di eynî wextê de di pa-
 ralelê vê de nayê zanîn bê çima digel tenîsê bila yê
 di dorê de were rî alavî hêsirên çavan şipîştin û ke-
 virên sakîn çi heyf e ku serî serî serî serî li Norma-
 diyayê digel tenîsê ku xebatên bêdûmayik û nete-
 mambûyî kevirên cidîtir bi kurtî ez ji serî ve dest
 pê dikim çi heyf e çi heyf e li Normandiyayê bêdû-
 mayik netemambûyî serî serî li Normandiyayê di-
 gel tenîsê serî çi heyf e ku kevir Conard Conard...
 Xiyar, xiyar... (*Li hev dixin. Lucky çend carên
 din jî diqîre.*) Tenîs!... Kevir!... Pir bêdeng!... Co-
 nard!... Xiyar!... Temambûyî!...

POZZO: Şewqeyê wî bigirin!

(*Vladimir şewqeyê Lucky ji serê wî dadidê; Lucky
 bêdeng dibe, dikeve xwarê. Bêdengiyê mezin.
 Yên ku di şer de bi ser ketine mîna kûrikê bêhna
 xwe didin û distînin.*)

ESTRAGON: Min tola xwe hilanî.

(*Vladîmîr şewqeyê Lucky di çav re derbas dike; li
 hundurê wî dinihêre.*)

POZZO: Wî bide min! (*Şewqe ji destê Vladîmîr dikişîne û
 davêje erdê, pê lê dikiyê.*) Ka bila ew careke din

bifikire ez wî bibînim!

VLADIMIR: Ma ew ê bikaribe îstiqameta xwe bibîne?

POZZO: Ez ê wî bajom ser îstiqameta wî. (*Pehînan li Lucky dide.*) Rabe ser xwe! Beraz!

ESTRAGON: Belkî jî miriye.

VLADIMIR: Hûn ê wî bikujin.

POZZO: Rabe ser xwe! Cehemî! (*Xwe bi ben ve dadiliqîne, Luycky xwe bi erdê ve dikişkişîne û hebekî radi-be. Ji Estragon û Vladîmîr re*) Alîkariya min bikin.

VLADIMIR: Ma em dikanin çi bikin?

POZZO: Wî rakin ser lingan!

(*Estragon û Vladimir Lucky radikin ser lingan, demekê bi wî digirin, paşê wî berdidin. Lucky di-keve xwarê.*)

ESTRAGON: Ji min evqas.

VLADIMIR: Were, em careke din biceribînin.

ESTRAGON: Ev me dixê şûna çi?

VLADIMIR: Heydê were.

(*Lucky radikin ser lingan, bi wî digirin.*)

POZZO: Wî bernedin ha! (*Estragon û Vladimir dihejin.*)

Tevnelivin! (*Pozzo diçe radihêje bahol û selikê, tîne ji Lucky re.*) Baş pê bigirin! (*Baholê dixê destê Lucky; Lucky tavilê berdide.*) Baholê bernedin! (*Dîsan eynî herehetan dikanin. Lucky hêdî hêdî fêrî baholê dibe, di dawiyê de tiliyên wî fêrî sapên baholê dibin.*) Bernedin ha! (*Bi selikê jî eynî hereket.*) Temam hûn dikanin berdin. (*Estragon û Vladimir ji ba Lucky bi dûr dikevin; Lucky diheje, tewş dimeşe, mîna ku dike bikeve, lê dawî bahol û selik di dest de li ser lingan dimîne. Pozzo xwe bi paş ve dikişîne, qamçiyê xwe dike şîrqînî.*) Temam, dikaer bimeşe. (*Dizîwire ser Estragon û Vla-*

dimir) Spas Mîrzano, destûr bidin ku ez we - (*Li bêrikên xwe digere*) - xwesteka herî baş - (*digere*) - xwesteka herî baş- (*Digere.*) Çênabe! (*Serê xwe radike; rûyê wî tevlihev bûye.*) Saeteke bi kostek e, dibiriqe. Mîrzano, saniyek jî şaş nedikir. Kalikê min ew dabû min. (*Lê digere.*) Belkî jî ez fikirîm. (*Li erdê lê digere; Estragon û Vladimir jî lê digerin. Pozzo perçeyên ku ji şewqeyê Lucky maye bi lîngan diqulupîne.*) Ev kê m bû ha!

VLADIMIR: Dibe ku di bêrika êlegê te de be.

POZZO: Rawestin. (*Xwe daqûl dike, serê xwe nêzîkî zîkê xwe dike, guhdarî dike.*) Ez tiştêkî nabihîzim. (*Ji wan re îşaret dike ku ew nêzîk bibin.*) Werin bine-rin. (*Estragon û Vladimir diçin ba wî, xwe ber bi zîkê wî ve ditewînin. Bêdengî.*) Divê hûn dengê tik tika wê bibihîzin.

VLADIMIR: Deng mekin!

(*Hemûyan xwe daqûl kirine, guhdarî dikin.*)

ESTRAGON: Ez tiştinan dibihîzim.

POZZO: Ji ku?

VLADIMIR: Ew dilê wî ye.

POZZO (*Hêviya wî şikestiye*): Bicehem!

VLADIMIR: Hiş bin!

(*Guhdarî dikin.*)

ESTRAGON: Dibe ku jî sekinê be.

(*Dirastînin.*)

POZZO: Bêhna genî ji kê ji we tê?

ESTRAGON: Yê wî bêhn ji devê wî tê, yê min jî ji lîngên min.

POZZO: Ez ê ji we veqetim.

ESTRAGON: Lê, saeta te?

POZZO: Herhal min li qesrê hiştiye.

ESTRAGON: Wê çaxê oxir be.

POZZO: Bi xatirê we.

ESTRAGON: Oxir be.

POZZO: Bi xatirê we.

ESTRAGON: Oxir be.

(*Bêdengî. Kes ji cihê xwe tevnalîve.*)

VLADIMIR: Oxir be.

POZZO: Bi xatirê we.

VLADIMIR: Oxir be.

(*Bêdengî.*)

POZZO: Spas.

VLADIMIR: Spas ji te re jî.

POZZO: Ez rice dikim.

ESTRAGON: Rice dikim.

POZZO: Rice dikim.

VLADIMIR: Rice dikim.

ESTRAGON: Rice dikim.

(*Bêdengî.*)

POZZO: Ez dikim... (*Gotina xwe temam nake*)... nikanim herim.

ESTRAGON: Tiştên weha dibin.

(*Pozzo bi paş de vedigere, ji Lucky bi dûr dikeve, gava ber bi kulîsê ve diçe ben sist dike.*)

VLADIMIR: Em ber bi hêla şaş ve diçin.

POZZO: Divê ez bişidim. (*Gava tê dawîya ben radiweste, bi paş de vedigere, diqîre.*) Rê bidin! (*Estragon û Vladimir ber bi fonê ve vedikşin, li Pozzo dinêrin. Dengê qêncî.*) Bi pêş ve! (*Lucky tevnalîve.*)

ESTRAGON: Bi pêş ve!

VLADIMIR: Bi pêş ve!

(*Dengê qamçî. Lucky dest pê dike û dimeşe.*)

POZZO: Hê zûtir! (*Ji kulîsê derbasî sehnê dibe, di pêşîya*

Lucky de di sehnê de derbas dibe. Estragon û Vladimir şewqeyên xwe derdixin, dest dihejînin. Lucky derdikeve. Pozzo ben û qemçî dike şîrqînê.) Hê zûtir! hê zûtir! (Gava ew jî ji sehnê derdikeve, radiweste û bi paş de vedigere, ben dişide. Ji kulîsê dengê ku gava Lucky dikeve tête bihîstin.) Kursiya min! (Vladimir diçe, kursiya ku tê vekirin û girtin tîne, dide Pozzo; ew jî ber bi Lucky ve divirvirîne.) Di xweşiyê de bimînin!

ESTRAGON û VLADIMIR (*Dest dihejînin*): Di xweşiyê de bimînin! Di xweşiyê de bimînin!

POZZO: Rabe ser xwe! Beraz! (*Dengê gava Lucky radibe ser xwe tête bihîstin.*) Bi pêş ve! (*Pozzo derdikeve. Dengê qamçî.*) Bi pêş ve! Di xweşiyê de bimînin! Hê zûtir! Beraz! Ço! di xweşiyê de bimînin! (*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Wext da derbaskirin.

ESTRAGON: Bêî wî jî derbas dibû.

VLADIMIR: Erê, lê hêdîtir.

(*Kurtedemek.*)

ESTRAGON: Em niha çi bikin?

VLADIMIR: Nizanim.

ESTRAGON: Heydê, em ji vir herin.

VLADIMIR: Em nikanin herin

ESTRAGON: Çima?

VLADIMIR: Em li benda Godot ne.

ESTRAGON: Rast e.

(*Kurtedemek.*)

VLADIMIR: Pir hatine guhertin.

ESTRAGON: Kî?

VLADIMIR: Ev herdu.

ESTRAGON: Temam, heydê em bîskê bipeyivin.

VLADIMIR: Ma pir nehatine guhertin?

ESTRAGON: Dibe. Tenê em nikanin di guhertinan de bi ser bikevin.

VLADIMIR: Ma dibe? Bûye. Ma te ew nedîtin?

ESTRAGON: Tu çawa bixwazî. Lê ez wan nas nakim.

VLADIMIR: Tu çawan nas nakî?

ESTRAGON: Ez nas nakim.

VLADIMIR: Ez ji te re dibêjim, em wan nas dikin. Tu her tiştî ji bîr dikî. (*Kurtedemek.*) Ger ew yên berê bin, ew tişteki din.

ESTRAGON: Bi delîl, wan em nas nekirin.

VLADIMIR: Ev ne tu delîl e. Min jî mîna ew nas nekirin.

Ya rastî jî tu kes tu deman me nas nakin.

ESTRAGON: Bes e. Yê pêwîst - Ay! (*Vladimir xwe qet tevnalivîne.*) Ay!

VLADIMIR: Ger ew ne eynî bin, ew tişteki din.

ESTRAGON: Didi! Lingê min yê din! (*Gava perde vedibe, dikule û diçe cihê ku berê lê rûniştibû.*)

DENGEK JI KULÎSÊ: Mîrza!

(*Estragon radiweste. Herdu jî li aliyê ku dengê jê tê dimihêrin.*)

ESTRAGON: Dîsan dest pê dike.

VLADIMIR: Nêzîk bibe, LAWIKÊ min.

(*Lawikekî ciwan bi şermokî dikeve hundur. Radiweste.*)

LAWIK: Mîrza Albert!

VLADIMIR: Ez im.

ESTRAGON: Tu çi dixwazî?

VLADIMIR: Nêzîk bibe.

(*Lawik ji cihê xwe tevnalive.*)

ESTRAGON (*Diqîre*): Ji te re hat gotin ku nêzîk bibe!

(*Lawik bi fedyokî hebekî ber bi pêş ve diçe, radi-*

weste.)

VLADIMIR: Çi ye?

LAWIK: Mîrza Godot - (*Bêdeng dibe.*)

VLADIMIR: Ji xwe. (*Kurtebêdengiyek.*) Nêzîk bibe.

(*Lawik ji cihê xwe tevnalibe.*)

ESTRAGON (*Diqîre*): Ji te re nêzîk bibe, hate gotin! (*Lawik bi şermokî hebekî berepêş diçe, radiweste.*) Tu çima evqasî dereng mayî?

VLADIMIR: Te ji Mîrza Godot tu nûçe anîne?

LAWIK: Erê, Mîrza.

VLADIMIR: Wê çaxê bêje.

ESTRAGON: Tu çima evqasî dereng mayî?

(*Lawik nizane bê wê bersiva kîjanî ji wan bide, hem li wî hem jî li yê din dinihêre.*)

VLADIMIR (*Ji Estragon re*): Wî rehet bihêle.

ESTRAGON: Di eslê xwe de tu min rehet bihêle. (*Berepêş diçe, ji lêwik re*) ma tu dizanî saet çend e?

LAWIK: (*Berepaş diçe*): Tu sûcê min tuneye, Mîrza!

ESTRAGON: Wê çaxê sûcê min e.

LAWIK: Ez tirsiyabûm, Mîrza.

ESTRAGON: Ji kê? Ji me? (*Bêdengiyek.*) Bipeyive!

VLADIMIR: Ez fêhm dikim, yên din ew tirsandin.

ESTRAGON: Tu ji kengî ve li vir î?

LAWIK: Ne ji zû ve, Mîrza.

VLADIMIR: Ma tu ji qamçî tirsiya?

LAWIK: Erê, Mîrza.

VLADÎMRÎ: Ji qîrînan?

LAWIK: Erê, Mîrza.

VLADIMIR: Ji wan herdu peyan?

LAWIK: Erê, Mîrza.

VLADIMIR: Ma tu wan nasdikî?

LAWIK: Na, Mîrza.

VLADIMIR: Ma tu ji vir î?

LAWIK: Erê, Mîrza.

ESTRAGON: Ev hemû derew in! (*Bi milên lêwik digire û dihejîne.*) Ji me re rastiyê bêje!

LAWIK (*Dilerize*): Ev rastî ye, Mîrza.

VLADIMIR: Wî rehet bihêle! Çiyê te heyê! (*Estragon lêwik berdide û berepaş diçe, bi destan rûyê xwe dinuxumîne. Vladimir û lawik li wî dinêrin. Estragon destên xwe ji ber çavên xwe didin alî. Rûyê wî tevlihev bûye.*) Çi bûye?

ESTRAGON: Ez ne dilşa me.

VLADIMIR: Derewan neke! Ji kengî û pê ve?

ESTRAGON: Min ji bîr kiribû.

VLADIMIR: Bi listikên wilo bi mirov dilîze. (*Estragon dixwaze tiştinan bibêje, jê digere, dikule û diçe li cihê xwe rûdine, mijûl dibe ku solên xwe ji lingên xwe derxe. Ji lêwik re*) Min çi digot?

LAWIK: Mîrza Godot...

VLADIMIR (*Peyva wî dibire*): Min berê jî tu dîtibû ne wilo?

LAWIK: Ez nizanim, Mîrza.

VLADIMIR: Ma te ez nas nekirim?

LAWIK: Na, Mîrza.

VLADIMIR: Ma tu do jî nehatibû?

LAWIK: Na, Mîrza.

VLADIMIR: Ma ev cara pêşî ye tu tê?

LAWIK: Erê, Mîrza.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Weha tê gotin. (*Kurtedemek.*) Baş e, dewam bike.

LAWIK (*Di bêhnekê de*): Mîrza Godot ji min re got ku here ji wan re bêje, ez ê îro nikanibim werim, lê sibehê

ji sedî sed ez ê werim.

VLADIMIR: Hemû ev bû?

LAWIK: Erê, Mîrza.

VLADIMIR: Ma tu li ba Mîrza Godot dixebitû?

LAWIK: Erê, Mîrza.

VLADIMIR: Tu çi karî dikî?

LAWIK: Ez şivanê bizinan im, Mîrza.

VLADIMIR: Ew li hember te baş e?

LAWIK: Erê, Mîrza.

VLADIMIR: Ma ew li te dixe?

LAWIK: Na, Mîrza, ew li min naxe.

VLADIMIR: Ew li kê dixe?

LAWIK: Ew li birayê min dixe, Mîrza.

VLADIMIR: Ha! Ma birayekî te heye?

LAWIK: Erê, Mîrza.

VLADIMIR: Baş e, çima ew li te naxe?

LAWIK: Ez nizanim, Mîrza.

VLADIMIR: Ma têra te xwarinê dide te? (*Lawik dudilî dibe.*) Ma xwarina baş dide te?

LAWIK: Bi têra xwe baş e, Mîrza.

VLADIMIR: Ma tu ne xemgîn î? (*Lawik dudilî dibe.*) Ma dengê min tê te?

LAWIK: Erê, Mîrza.

VLADIMIR: De bêje!

LAWIK: Ez nizanim, Mîrza.

VLADIMIR: Ma tu nizanî bê tu dilşa yî an na?

LAWIK: Ez nizanim, Mîrza.

VLADIMIR: Mîna min e. (*Kurtedemek.*) Tu li ku radizê?

LAWIK: Di navbera zikê xênî de, Mîrza.

VLADIMIR: Bi birayê xwe re?

LAWIK: Erê, Mîrza.

VLADIMIR: Di nava kayê de?

LAWIK: Erê, Mîrza.

(*Kurtedemek.*)

VLADIMIR: Baş e, heydê here.

LAWIK: Ez ji Mîrza Godot re çi bibêjim, Mîrza?

VLADIMIR: Ji wî re... (*Dudilî dibe.*) Ji wî re bêje ku te em dîtin.

(*Kurtedemek.*) Te em dîtin, ne wilo?

LAWIK: Erê, Mîrza. (*Berepaş diçe, radiweste, dizîvire û bi bazdan derdikeve.*)

(*Şewq jî bi carekê ve kê m dibe. Tavi lê dibe şev. Ji pişt hîv hiltê, bi ezmên ve bilind dibe, şewqeke jî rengê xîv davêje sehnê.*)

VLADIMIR: Herî dawî! (*Estragon radiibe ser xwe, ber bi Vladimir ve diçe; her du solên wî jî di destê wî de ne. Solên xwe datîne ba rapmê, dik dibe, li hîvê dinihêre.*) Tu çi dikî?

ESTRAGON: Tiştê ku tu dikî ez jî dikim, ez li vî rûyê çilmi-sî dinêrim.

VLADIMIR: Ez dibêjim solên te.

ESTRAGON: Ez li wir dihêlim. (*Kurtedemek.*) Ger yekî ku li min çûye were û lingên wî ji yên min biçûktir bin, bila ew bi van solan dilşa bibe.

VLADIMIR: Lê tu nikarî xwas bimeşî.

ESTRAGON: Îsa xwas meşiyaye.

VLADIMIR: Îsa. Tu dixwazî çi bibêjî? Tu çawan dikanî xwe beramberî Îsa bikî?

ESTRAGON: Min di hemû jiyana xwe de her xwe beramberî wî kiriye.

VLADIMIR: Lê wir germ bû! Hewa jî xweş bû!

ESTRAGON: Erê. Û tavi lê mirov li çarmîxê dixistin.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Tiştêkî me î ku em li vir bikin êdî nemaye.

ESTRAGON: Li tu cikehî din jî nemaye.

VLADIMIR: Binêr, Gogo, wilo meke. Wê sibe her tişt xweştir bibe.

ESTRAGON: Wê çawan bibe?

VLADIMIR: Ma te nebihîst bê lêwik çi got?

ESTRAGON: na.

VLADIMIR: Wî got ku sibehê ji sedî sed wê Godot were.
(*Kurtedemek.*) Ma bi te tu maneya vê tuneye?

ESTRAGON: Ger wilo be em li vir rawestin.

VLADIMIR: Ma te aqilê xwe winda kiriye? Divê em ji xwe re cihekî êmin bibînin. (*Bi milê Estragon digire.*) Were. (*Estragon dikîşîne. Estragon pêşî mîna ku diçe dike, paşê li ber xwe dide. Radiwestin.*)

ESTRAGON (*Li darê dinihêre*): Çi heyf e ku qetek benê me jî tuneye.

VLADIMIR: Were. Dinya sar dibe. (*Estragon dikîşîne. Eynî hereket.*)

ESTRAGON: Di bîra min de bîne ku ez sibehê ben bînim.

VLADIMIR: Çêdibe. Were. (*Estragon dikîşîne. Eynî hereket.*)

ESTRAGON: Ji kengî ve ye em her bi hev re ne?

VLADIMIR: Ez nizanîm. Belkî pêncî sal in.

ESTRAGON: Ma tê bîra te gava min xwe avêtibû çemê Duranceyê?

VLADIMIR: Em li maseran bûn.

ESTRAGON: Te ez ji avê derxistibûm.

VLADIMIR: Ew mir û çûn.

ESTRAGON: Kincên min li ber tavê ziwa bûbûn.

VLADIMIR: Êdî li wan nefikire, heydê were. (*Eynî hereket.*)

ESTRAGON: Raweste.

VLADIMIR: Min sar e.

ESTRAGON: Ez xwe bi xwe dipirsim, gelo em bi serê xwe
bimana û bi riya xwe de biçûna wê ne çêtir bûya.

(*Demek.*) Em ne rêwiyên eynî riyê ne.

VLADIMIR: (*Bêî dilmayîn*): Ew ne belî ye.

ESTRAGON: Tişteke ne belî ye.

VLADIMIR: Ger tu difikirî wê baştir be, em her tim dika-
nin ji hev veqetin.

ESTRAGON: Ferq nake.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Rast e, ji niha pê ve ferq nake.

(*Bêdengî.*)

ESTRAGON: Ê, ma em diherin?

VLADIMIR: Em herin.

(*Ji cihên xwe tevnalivin.*)

Perde

PERDEYA DUWEMÎN

Dotira rojê. Eynî dem. Eynî cih.

Solên Estragon kabikên wan bi hev ve, pozikên wan dûrî hev li nêzikî rampê ne; şewqeyê Lucky ji li eynî cihî ye.

Daran pel dane.

VLADIMIR bi hereketên jîndar dikeve hundur. Radiweste, dûr û dirêj li darê dinihêre. Paşê, tavi lê bi xurtî di sehnê de diçe û tê. Li pêşberî solan dîsan bêhereket dimîne, daqûl dibe, radihîje ferekê, di çav re derbas dike, bêhn dike, paşê bi ihtimam datîne cihê berê. Dîsan dest bi çuyin û hatina xwe ya bi telaş dike. Li ber kulîsa milê çepê radiweste, destê xwe dide ber çavên xwe û demekê li dûr dinihêre. Dîsan digere. Li ber kulîsa milê çepê radiweste eynî herketan dike. Digere. Ji nişkê ve radiweste, destên xwe li sînga xwe digerîne, serê xwe ber bi paş ve dirêj dike û bi zare zar stranekê dibêje:

VLADIMIR:

Segek hat...

(Ji ber ku wî bi nizmî dest pê kiriye, radiweste, dikuxe, bi dengê bilind dest pê dike.)

Segek kete mûtfaxê
Dev avête sosîsan.
Xwarinpêj rahişt satorê
Segî da ber satoran

Segên din ku ew dîtin
Tavilê ew veşartin...

(Radiweste, kûr difikire, paşê dîsan dest pê dike:)

Segên din ku ew dîtin
Tavilê ew veşartin
Di binê xaçeke spî de
Ev gotin nivîsandin:

Segek kete mûtfaxê
Dev avête sosîsan
Xwarinpêj rahişt satorê
Segî da ber satoran.

Segên din ku ew dîtin
Tavilê ew veşartin...

(Radiweste. Eynî hereket.)

Segên din ku ew dîtin
Tavilê ew veşartin...

(Radiweste. Eynî hereket. Bi dengê nizimtir:)

Tavilê ew veşartin...

(Radiweste. Demekê bêherket dimîne, paşê di sehnê de diçe û tê. Dîsan li ber darê radiweste, dizîvire, li ber solan radiweste, digere, ber bi kulîsa çepê ve baz dide, li dûr dinihêre, ber bi kulîsa rastê ve baz dide, li dûr dinihêre. Di vê navê de Estragon ji kulîsa çepê ve dikeve hundur, xwas e, serê wî di ber wî de ye, hêdîka di sehnê re derbas dibe. VLADIMIR li pişt xwe dizîvire, wî dibîne.)

VLADIMIR: Wey, dîsan tu yî! (Estragon radiweste, lê serê xwe bilind nake. VLADIMIR ber bi wî ve diçe.)

Ka were ez te hemêz bikim!

ESTRAGON: Dest min nede!

(VLADIMIR bi xemgînî xwesteka xwe nîvcî dihêle. Bêdengî.)

VLADIMIR: Ma ez herim? (Demek.) Gogo! (Demek. VLADIMIR bi dîqet li wî dinihêre.) Ma wan li te xistin? (Demek.) Gogo! (Serê Estragon di ber wî de ye û her bêdeng e.) Te şeva xwe li ku derbas kir? (Bêdengî. VLADIMIR ber bi Estragon ve diçe.)

ESTRAGON: Dest min nede! Tiştêkî jî nepirse! Tiştêkî jî nebêje! Li ba min bimîne!

VLADIMIR: Ma min qet terka te kiriye?

ESTRAGON: Lê tu ji neçûyina min re jî nebûyî asteng.

VLADIMIR: Li min binêre! (Estragon tevnalive. Bi dengêkî bi gurmîn) li min binêre, ez dibêjim!

(Estragon serê xwe hildide. Herdu jî mîna ku li berhemeke hunerî binêrin, bi paş ve vedikişin, bi pêş ve diçin, serê xwe bi kêlekên xwe ve ditewînin, her ku diçe hê bêtir dilerizin, nêzîkî hev dibin û bi carekê ve hevdu hemêz dikin; li piştên hev dixin. Dawiya hevduhemêzkerinê. Êdî ji bo ku kes bi Estragon nagire, ew dike bikeve.)

ESTRAGON: Çi roj e!

VLADIMIR: Kê wilo tu daye ber çoyan? Bibêje.

ESTRAGON: Ev e, rojêke din jî derbas bû.

VLADIMIR: Hê derbas nebûye.

ESTRAGON: Ji niha pê ve çî dibe bila bibe lê îro ji bo min xelas bûye. (*Bêdengî.*) Te berî kêliyekê stran digot, deng hate min.

VLADIMIR: Rast e, tê bîra min.

ESTRAGON: Li zora min çû. Min xwe bi xwe got, ku ew li wir bi tenê ye, stranan dibêje; û ew bawer e ku ez ê careke din venegerim.

VLADIMIR: Tu ê çî bikî, xû ye. Min hemû rojê xwe di forma xwe de hîs kir. (*Demek.*) Ez bi şev jî qet şiyar nebûm, carekê jî.

ESTRAGON: (*Bi êminî*): Va ye ez dibînim, gava ez ne li ba te bim tu baştir dimîzî.

VLADIMIR: Min bêriya te kiriye - lê di eynî wextê de jî ez dilşa me. Ne ecêb e?

ESTRAGON (*Dilê wî maye*): Tu dilşa bû?

VLADIMIR (*Piştî ku difikire*): Belkî jî tam ne ew gotin e ya ku hîsên min tîne ziman.

ESTRAGON: Baş e, niha?

VLADIMIR (*li tiştê ku wê bibêje difikire*): Niha... erê... gava ez çavên xwe digirim (*ew çavên xwe digire û destên xwe datîne ser çavên xwe, ji bo bawer be ku çavên wî girtî ne*)... ez niha hîs dikim... erê... ku şewqa di ser min re. (*Çavên xwe vedike.*) Niha tu li vir î û niha (*çavên xwe digire, xwe konsantre dike*), ez niha hîs dikim ku her tiştên di hundurê min de reş dibin. Ma ne ecêb e?

ESTRAGON: Tu dibînî, gava ez bi te re me ji te re xerabtir e. Ez jî gava bi tenê bim ez xwe baştir hîs dikim.

VLADIMIR (*Dilê wî maye*): Ger wilo be ji bo çi tu her tim vedigerî vir?

ESTRAGON: Ez nizanîm.

VLADIMIR: Lê ez dizanîm. Ji ber ku tu nikanî xwe biparêzî. Ger ez li ba te bûma, min nedihîşt tu lêdanê bixwî.

ESTRAGON: Tu nikanîbû bibûya asteng.

VLADIMIR: Çima?

ESTRAGON: Ew deh kes bûn.

VLADIMIR: Yanî, ez ê ji rewşa ku te ê lêdan bixwara re bibûma asteng.

ESTRAGON: Min tiştê nedikir ku.

VLADIMIR: Wê çaxê ji bo çi wan li te dan?

ESTRAGON: Ez nizanîm.

VLADIMIR: Na, ev e tu dibînî, Gogo, hin tiştên ku tu fêhm nakî ez fêhm dikim. Divê tu vê ferq bikî.

ESTRAGON: Ez ji te re dibêjim, min tişt nedikir.

VLADIMIR: Dibe ku te tiştê nedikir. Lê yek jî rewş heye, rewşek heye, ger canê mirovî bi qîmet be. Dev jê berde, em êdî vê bihêlin. Ev e tu bi paş ve vegeriya-yî, ez jî ji ber vê dilşa me.

ESTRAGON: Deh kes bûn.

VLADIMIR: Divê tu jî ji dil şa bî. Mikur were.

ESTRAGON: Ji ber çi dilşa?

VLADIMIR: Ji ber ku te ez dîsan dîtîm.

ESTRAGON: Ew ji bo çi?

VLADIMIR: De bibêje, ne rast be jî dîsan bibêje.

ESTRAGON: Divê ez çi bibêjim?

VLADIMIR: Bibêje, ez dilşa me.

ESTRAGON: Ez dilşa me.

VLADIMIR: Ez jî.

ESTRAGON: Ez jî.

VLADIMIR: Em dilşa ne.

ESTRAGON: Em dilşa ne. (*Bêdengî.*) Niha, li gorî ku em dilşa ne, divê em çi bikin?

VLADIMIR: Em li benda Godot ne.

ESTRAGON: Rast e.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Ji do de li vir guhertin bûne.

ESTRAGON: Ger neyê?

VLADIMIR (*demekê tènagihîje, paşê*): Em ê bifikirin. (*Demek.*) Ez ji te re dibêjim ku ji do de li vir guhertin çêbûne.

ESTRAGON: Ji her tiştî tişteke tê.

VLADIMIR: Li darê binêre.

ESTRAGON: Mirov du caran pê li eynî gûyî nake.

VLADIMIR: Li darê binêre, lê binêre.

(*Estragon li darê dinêre.*)

ESTRAGON: Ma do jî ev dar ne li vir bû?

VLADIMIR: Li vir bû. Tê bîra min ha? Me ê çi xweşik xwe bi dar ve bikira. (*Difikire.*) Erê, wilo. (*Kîteyan ji hev vediqetîne.*) Me-ê-çi-xwe-şik-xwe- bi-dar-ve- bi-ki-ra. Lê te nexwest. Ma nayê bîra te?

ESTRAGON: Te ew di xewna xwe de dîtiye.

VLADIMIR: Tu çawan dikanî evqasî zû ji bîr bikî?

ESTRAGON: Ez wilo me. An ez tavilê ji bîr dikim, an jî ez qet ji bîr nakim.

VLADIMIR: Baş e, ma te Pozzo û Lucky jî ji bîr kirine?

ESTRAGON: Ew kî ne?

VLADIMIR: Her tiş ji bîr kiriye.

ESTRAGON: Bi tenê yekî har ku pehîn li min xistiye, tê bîra min.

VLADIMIR: Ew ê han Lucky bû.

ESTRAGON: Tê bîra min. Lê baş nayê bîra min bê kengî

bû.

VLADIMIR: Baş e, yê din jî tê bîra te?

ESTRAGON: Wî hestî da min.

VLADIMIR: Ew jî Pozzo bû.

ESTRAGON: Ma ev hemû do bûn?

VLADIMIR: Ji xwe, ma wê kengî bibe?

ESTRAGON: Li vir?

VLADIMIR: Erê! Ma tu vir nas dikî?

ESTRAGON (*bi carekê ve hêrs dibe*): Nas dikim? Çi ye yê ku ez ê nas bikim? Ez ê ji bo çi nas bikim? Ji vê jiyana xwe ya bêkêr ku ez li dû xwe dikişkişînim pê ve ez tiştêkî nas nakim ku! Tu jî rabûyî û dixwazî ez detayan bibînim. (*Çavên xwe li dora xwe digêrîne.*) Li vê pîsiyê binêre! Ez ji vir xelas nebûm!

VLADIMIR: Bêhna xwe fireh bike, bêhna xwe fireh bike.

ESTRAGON: Jehr di nava dîmenan de be! Tu ji min re qala dinya binerdê bike!

VLADIMIR: Tu ji min re nebêje ku ev der dişibe Vaucluseyê! Ji ber ku di navbera wan de ferqêke mezin heye.

ESTRAGON: Vaucluse? Ew ji ku derket?

VLADIMIR: Ma tu li Vaucluseyê nejiyayî?

ESTRAGON: Çi têkiliya wê pê re heye. Ez di jiyana xwe de neçûme Vaucluseyê. Jiyana min a bêmane û pîs her li vir debas bûye. Li vir, li ser vî sergoyê gû!

VLADIMIR: Çawan çêdibe, em li Vaucluseyê bi hev re bûn. Li Roussillonê, li rezê yekî bi navê Bonnelly em beşdarî maseran jî bûn.

ESTRAGON: (*hê sakîntir*): Çêdibe. Dêmek min baş bala xwe nedayê.

VLADIMIR: Ew hîç nabe, ji ber ku li wir her tişt sor î kurr bû!

ESTRAGON: Min bala xwe nedayê, ma çênabe!

(*Bêdengî. VLADIMIR bêhna xwe kûr kûr digire û berdide.*)

VLADIMIR: Jiyana bi te re pir zehmet e, Gogo.

ESTRAGON: Ger em ji hev veqetin wê baş bibe.

VLADIMIR: Tu her tim eynî tiştî dibêjî. Lê her carê jî tu bi paş ve vedigerî.

(*Bêdengî.*)

ESTRAGON: Ya baş ew e mîna ku wî kiriye, ez jî xwe bikujim.

VLADIMIR: Ew kî ye? (*Demek.*) Ew kî ye?

ESTRAGON: Mîna bi milyonan yên ku xwe dikujin.

VLADIMIR: (*mîna bi xîtab bipeyive*): Her kes, biçûk an mezin sêpiya xwe hildigire. (*Bêhna xwe berdide.*) Di dema niha ya biçûk û kurtedema paşê.

ESTRAGON: Em nikanin bêdeng bimînin, balo di vê libendemayinê de em bipeyivin, lê bêî ku em wilo xwe winda bikin.

VLADIMIR: Çêdibe. Ji peyvê bêtir çi li ba me heye.

ESTRAGON: Ji bo ku em nefikirin.

VLADIMIR: Qisûra me heye.

ESTRAGON: Ji bo ku em nebihîzin.

VLADIMIR: Sebeb hene.

ESTRAGON: Dengê hemû miriyan.

VLADIMIR: Mîna dengê baskan.

ESTRAGON: Mîna dengê pelan.

VLADIMIR: Qûm.

ESTRAGON: Pel.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Hemû bi carekê ve dipeyivin.

ESTRAGON: Her yek ji xwe re.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Ya rastî ew dîkin piste pist.

ESTRAGON: Di ber xwe de dipeyivin.

VLADIMIR: Dixuşxuşin.

ESTRAGON: Di ber xwe de dipeyivin:

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Çi dibêjin?

ESTRAGON: Behsa jiyana xwe dîkin.

VLADIMIR: Mîna jiyana ku ew jiyane têr neke.

ESTRAGON: Têr nake ku!

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Tu dibêjî qey dengê mû ye.

ESTRAGON: Pel.

VLADIMIR: Xwelî.

ESTRAGON: Pel.

(*Bêdengiyeye dirêj.*)

VLADIMIR: Tişteki bibêje.

ESTRAGON: Ez lê digirim.

(*Bêdengiyeye dirêj.*)

VLADIMIR: (*aciziyê ew girîye*): Hema tişteki bibêje tu çî dibêjî bibêje!

ESTRAGON: Tu niha çî dikî?

VLADIMIR: Em li benda Godot ne.

ESTRAGON: Rast e.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Çi zehmet e!

ESTRAGON: Stranekê bibêje!

VLADIMIR: Na, çênabe. (*Digere.*) Wê çaxê em ji serî ve dest pê bikin.

ESTRAGON: Herhal wê ne pir zehmet be, tamam.

VLADIMIR: Tiştê zehmet destpêk e.

ESTRAGON: Hema ji tişteki dikare dest pê bibe.

VLADIMIR: Erê, lê divê biryar were dayin.

ESTRAGON: rast e.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Alîkariya min bike!

ESTRAGON: Ez lê digirim.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Gava mirov digere, mirov dengan dibihîze.

ESTRAGON: Rast e.

VLADIMIR: Wê çaxê jî mirov nabîne.

ESTRAGON: Pir rast e.

VLADIMIR: Nafikire.

ESTRAGON: Dîsan jî difikire.

VLADIMIR: Na, ew bêîmkan e.

ESTRAGON: Baş e, em tiştên berevajiyên hev bibêjin.

VLADIMIR: Bêîmkan e.

ESTRAGON: Çima nebe?

VLADIMIR: Êdî tu tehlûkeya me ya fikirandinê nemaye.

ESTRAGON: Wê çaxê ji bo çi em gazina dikin?

VLADIMIR: Fikirandin ne ya herî xerab e.

ESTRAGON: Bêşik, bêşik, lê wilo bûye.

VLADIMIR: Wilo bûye, ev çi ye?

ESTRAGON: Baş e, em pirsan ji hev bipirsin.

VLADIMIR: Tu dixwazî bi çêbû, çi bibêjî?

ESTRAGON: Çêbû, pirsek hate pirsîn û qediya jî.

VLADIMIR: Rast e yaho.

ESTRAGON: Baş e, tu ji fikira mîna ku em dilşa ne re çi dibêjî?

VLADIMIR: Ya xerab fikirandin e.

ESTRAGON: Ma tişteki wilo qet hatiye serê me?

VLADIMIR: Ev termên han hemû ji ku tên?

ESTRAGON: Ev skeletên han.

VLADIMIR: Wilo.

ESTRAGON: Tu ê çi bikî.

VLADIMIR: Em jî hebekî fikirîne, yanî.

ESTRAGON: Di herî destpêkê de.

VLADIMIR: Li her derê bi koman term in.

ESTRAGON: Nenihere û hew.

VLADIMIR: Çavên min diçin ser.

ESTRAGON: Rast e.

VLADIMIR: Tu çi dikî bike.

ESTRAGON: Libê?

VLADIMIR: Ez çi bikim bikim, çênabe.

ESTRAGON: Tiştê ku wê bête kirin biryareke ji bin dayine
û vegeza xwezayê ye.

VLADIMIR: Me ew jî ceriband.

ESTRAGON: Rast e.

VLADIMIR: Oh, bêşik ya xerab ne ev e.

ESTRAGON: Ew çi ye?

VLADIMIR: Fikirandin.

ESTRAGON: Bêşik.

VLADIMIR: Lê, nebe jî dibe.

ESTRAGON: Tu ê çi bikî?

VLADIMIR: Ez dizanim, ez dizanim.

(Bêdengî.)

ESTRAGON: Ji bo destpêkê qet ne xerab bû.

VLADIMIR: Erê, lê niha divê tiştêkî din were dîtin.

ESTRAGON: Wek çi?

VLADIMIR: Wek çi?

ESTRAGON: Wek çi?

(Difikirin.)

VLADIMIR: Min berî niha çi gotibû? Em dikanin ji wê dest
pê bikin.

ESTRAGON: Kengî?

VLADIMIR: Di herî destpêkê de.

ESTRAGON: Di destpêka çi de?

VLADIMIR: Vê êvarê. Min çîk gotibû... çîk gotibû...

ESTRAGON: Of lo, tu çiqas pir tiştan ji min dixwazî.

VLADIMIR: Raweste... me hevdu hemêz kir... em razî bûn... razî... li gorî ku em niha razî ne em çî di-kin... em radiwestin... heydê... tê... li gorî ku em niha razî ne... em radiwestin... li ser zimanê min e... tamam! Dar!

ESTRAGON: Dar?

VLADIMIR: Ma nayê bîra te?

ESTRAGON: Ez westiyayî me.

VLADIMIR: Li darê binêre.

(Estragon li darê dinêre.)

ESTRAGON: Ez tiştêkî nabînim.

VLADIMIR: Do êvarî mîna skeleteke ripîreş bû! Lê niha bi pelan ve nixumandiye.

ESTRAGON: Bi pelan?

VLADIMIR: Di şevêkê de!

ESTRAGON: Herhal em di biharê de ne.

VLADIMIR: Di şevêkê de!

ESTRAGON: Ez ji te re dibêjim ku em do êvarî ne li vir bûn, tu bawer nakî. Te ew di xewna xwe de dîtîye.

VLADIMIR: Baş e, wê çaxê, em şeva çûyî li ku bûn?

ESTRAGON: Ez nizanim. Em li cihekî din bûn. Li devereke din. Ji cihên vala bêtir çî heye.

VLADIMIR *(ji xwe êmin)*: Temam. Em do êvarî ne li vir bûn. Wê çaxê bibêje, me do êvarî çî kir?

ESTRAGON: Me çî kir?

VLADIMIR: Bîne bîra xwe.

ESTRAGON: Himm... herhal em peyvîn.

VLADIMIR: *(xwe digire)*: Di derheqa çî de?

ESTRAGON: Çîk... ji vir de û wê de, vala, ji serî û binî.

(*Baweriya xwe bi xwe qezenc kiriye*) Temam, tê bîra min, em ji vir de û wê de, ji serî û binî peyivîn. Ev pêncî sal in em eynî tiştî dikin.

VLADIMIR: Ma tu bûyer, an jî tiştêkî ku bûye, nayê bîra te?

ESTRAGON (*betilî*): Bela xwe di min nede, Didi.

VLADIMIR: Roj? Heyv? Nayên bîra te?

ESTRAGON: Hebe tune be ew ê mîna her tim li wir bin.

VLADIMIR: Tiştêkî ji adetê der li çavê te neketibe?

ESTRAGON: Na.

VLADIMIR: Lê Pozzo? Lê Lucky?

ESTRAGON: Pozzo kî ye?

VLADIMIR: Hestî.

ESTRAGON: Weke şûr bûn.

VLADIMIR: Pozzo ew dane te.

ESTRAGON: Ez nizanim.

VLADIMIR: Baş e, lê pehîn?

ESTRAGON: Te got pehîn? Rast e, yekî pehîn li min xist.

VLADIMIR: Yê ku pehîn li te xist Lucky bû.

ESTRAGON: Ma ev hemû do bûne?

VLADIMIR: Ka ez li çîmên te binihêrim.

ESTRAGON: Li kêjanî?

VLADIMIR: Li herduwan jî. Delingê xwe lê wergerîne.

(*Estragon li ser lingekî lingê xwe dirêjî VLADIMIR dike, dike bikeve. VLADIMIR bi çîmê wî digire. Estragon diheje.*) Delingê xwe lê wergerîne.

ESTRAGON: (*Diheje*): Ez nikanim.

(*VLADIMIR delingê Estragon lê werdigerîne. Li lingê wî dinihêre. Estragon dike bikeve.*)

VLADIMIR: Yê din dirêj bike. (*Estragon eynî lingê dirêj dike.*) Ez ji te re dibêjim yê din dirêj bike! (*Bi çîmê din eynî hereketan dike.*) Ev e birîn li vir e, kul bû-

ye.

ESTRAGON: Wê niha çi bibe?

VLADIMIR: Solên te li ku ne?

ESTRAGON: Herhal min ê ew avêtibin.

VLADIMIR: Kengî?

ESTRAGON: Ez nizanim.

VLADIMIR: Ji bo çi?

ESTRAGON: Nayê bîra min.

VLADIMIR: Na, yanî ez dibêjim te ji bo çi ew avêtin.

ESTRAGON: Wan ez diêşandim.

VLADIMIR (*Solan nîşan dide*): Ev e, sol li vir in. (*Estragon li solan dinihêre.*) Ew li cihê do ne.

(*Estragon ber bi solan ve diçe, daqûl dibe, ji nêzik ve li solan dinihêre.*)

ESTRAGON: Ev ne yê min in.

VLADIMIR: Ev ne yê te ne?

ESTRAGON: Yê min reş bûn. Ev zer in.

VLADIMIR: Ma tu êmin î ku yê te reş bûn?

ESTRAGON: Yanî gewr bûn.

VLADIMIR: Baş e ma ev zer in? Ka nîşan bide.

ESTRAGON: Yanî bi ser şîn ve ne.

VLADIMIR: Ka nîşan bide. (*Estragon solan dide wî. VLADIMIR li solan dinihêre û wan bi hêrs divirvirîne.*) Êdî ev zêde ye!

ESTRAGON: Tu dibînî, ev hemû...

VLADIMIR: Ez fêhm dikim. Erê, tiştên ku dibin ez fêhm dikim.

ESTRAGON: Ev hemû...

VLADIMIR: Pir basîd e. Yek hat, ji berdêla yê te yê xwe danîn.

ESTRAGON: Çima?

VLADIMIR: Ji ber ku yê wî ji wî re nedibûn. Wî yê te bi-

rin.

ESTRAGON: Lê yê min pir biçûk bûn.

VLADIMIR: Ew ji te re biçûk bûn, ne ji wî re.

ESTRAGON: Ez westiya me. (*Demek.*) Em ji vir herin.

VLADIMIR: Em nikanin herin.

ESTRAGON: Çima?

VLADIMIR: Em li benda Godot ne.

ESTRAGON: Rast e. (*Demek.*) Baş e em ê çi bikin.

VLADIMIR: Tişteki ku em bikin tune ye.

ESTRAGON: Ez êdî debar nakim.

VLADIMIR: Ma tu tirpekê naxwazî?

ESTRAGON: Tişteki din tune ye?

VLADIMIR: Tirp û şêlim heye.

ESTRAGON: Ma gêzer jî tune ye?

VLADIMIR: Na. Ew jî tune ye.

ESTRAGON: Wê çaxê tirpekê bide min. (*VLADIMIR li bêrikên xwe digere, ji bilî şeliman tişteki nabîne, dawî dawî tirpekê dibîne û dide Estragon. Estragon tirpê kontrol dike, bêbn dike.*) Ev tirp reş e!

VLADIMIR: Ev e, tirp e.

ESTRAGON: Ez ji tirpa reş hez nakim, ez ji tirpa sor hez dikim!

VLADIMIR: Wê çaxê ka bide min.

(*Estragon tirpê didiyê.*)

ESTRAGON: Ez ê herim li gêzeran bigerim.

(*Dîsan tevna live.*)

VLADIMIR: Êdî bi rastî ev maneya xwe winda dike.

ESTRAGON: Hê ne hemûyî.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Te ew biceribanda.

ESTRAGON: Min her tişt ceribandî ye.

VLADIMIR: Ez solan dibêjim.

ESTRAGON: Gelo wê ji min re bibin?

VLADIMIR: Wê wext derbas bike. (*Estragon dudilî dibe.*)

Bawer bike, wê guhertinek çêbibe.

ESTRAGON: Rehetiyek.

VLADIMIR: Şahiyek.

ESTRAGON: Rehetiyek.

VLADIMIR: Biceribîne.

ESTRAGON: Ma tu ê alîkarî bikî?

VLADIMIR: Erê.

ESTRAGON: Gava em herdu bi hev re bin, mîna ku em ji heq derdikevin, ne wilo Didi, ji heq gelek tiştan?

VLADIMIR: Erê, erê, ji xwe. Heydê, em ê pêşî ya çepê biceribînin.

ESTRAGON: Em her tim tişteki dibînin, ne wilo Didi, ji bo ku em bidin xuyakirin ku em hene.

VLADIMIR: (*Bêsebir e*): Ji xwe, em sihêrbaz in. Lê em ji biryara xwe nequlupin. (*Ji erdê radihîje solekê.*) Were, ka lingê te. (*Estragon nêzîkî wî dibe, lingê xwe dirêj dike.*) Yê din, beraz! (*Estragon lingê xwe yê din dirêj dike.*) Hê bilindtir! (*Laşê wan gi-hîştîye hev, mîna ku wê bikevin, di sehnê de digerin. Dawiyê Vladimir bi ser dikeve û solê dixê lingê Estragon.*) Ka biceribîne, bimeşe. (*Estragon dimeşe.*) Çawa ye?

ESTRAGON: Ji lingên min re bûn.

VLADIMIR (*Benekî ji bêrika xwe derdixê*): Em qeytanan tê rakin.

ESTRAGON: (*Pir bi heyecan e*): Na, na, ez qeytanan naxwazim, ez qeytanan naxwazim!

VLADIMIR: Tu dînîtiyê dikî. Ka em ya din biceribînin. (*Eynî hereket.*) Çawa ye?

ESTRAGON: Ev jî çêbû.

VLADIMIR: Li lingên te naxin?

ESTRAGON (*Bi zorê çend gavan davêje*): Niha baş e.

VLADIMIR: Wê çaxê wan ji lingên xwe dernexe.

ESTRAGON: Pir mezin in.

VLADIMIR: Belkî rojek ji rojan gorên te jî çêbibin.

ESTRAGON: Rast e.

VLADIMIR: Ma tu wan dixî pê?

ESTRAGON: Me pir behsa solan kir.

VLADIMIR: Erê, lê...

ESTRAGON: Bes e! (*Bêdengî.*) Ger ez rûnê wê ne xerab e. (*Çavên xwe li cihêkî rûniştinê digerîne, paşê diçe li cihê ku ew di perdeya yekemîn de rûniştibû, rûdine.*)

VLADIMIR: Tu do êvarî jî li wir rûniştibû. (*Bêdengî.*)

ESTRAGON: Ez bikanîbûma hinekî razama.

VLADIMIR: Tu do êvarî raza.

ESTRAGON: Ez ê biceribînim. (*Serê wî di nava lingên wî de ye, dibe mîna gava ew di malzarokê de bû.*)

VLADIMIR: Raweste. (*Nêzîkî Estragon dibe, bi dengê bilind strana dibêje.*)

Lêê lêê lêê

ESTRAGON (*serê xwe radike*): Ewqasî meqîre.

VLADIMIR (*hê nizimtir*):

Lêê lêê lolo loo

Lêê lêê loo loo

Lêê lêê loo loo

Lêê...

(*Estragon radizê. Vladimir çakêtê xwe ji xwe dike*)

û bi wî dadike, paşê ji bo ku germ bibe bi destan li laşê xwe dixê û diçe û tê. Estragon ji xewê hol dibê, radibe ser xwe û çend gavan davêje. Vladimir ber bi wî ve baz dide, destên xwe lê digêrîne.)

VLADIMIR: Na... na... binêr va ye ez li vir im... metirse...

ESTRAGON: Ax!

VLADIMIR: Na... na... derbas bû.

ESTRAGON: Ez wextî biketima.

VLADIMIR: Çû. Êdî lê nefikire.

ESTRAGON: Ez li ser tiştê me...

VLADIMIR: Na, na, tiştê nebêje. Were em bîskê bimeşin.

(Dikeve milê Estragon, wî di sehnê de digêrîne.)

Paşê Estragon naxwaze bimeşe.)

ESTRAGON: Bes e! Ez westiyam.

VLADIMIR: Ma tu dixwazî em bi tenê li ser lingan rawestin û tiştê nekin?

ESTRAGON: Erê.

VLADIMIR: Tu çawan bixwazî. *(Estragon berdide, diçe çakê xwe ji erdê radihêjê, diçe.)*

ESTRAGON: Em ji vir herin.

VLADIMIR: Em nikanin herin.

ESTRAGON: Çima?

VLADIMIR: Em li benda Godot ne.

ESTRAGON: Rast e. *(Vladimir dîsan di sehnê de diçe û tê.)*

Ma tu nikanî rehet bisekinî?

VLADIMIR: Min sar e.

ESTRAGON: Em pir zû hatin.

VLADIMIR: Her tim gava dinya tarî dibê em tîn.

ESTRAGON: Lê dinya tarî nabe.

VLADIMIR: Wê mîna do bi carekê ve tarî bibe.

ESTRAGON: Wê paşê jî bibe şev.

VLADIMIR: Em ê jî bikanibin herin.

ESTRAGON: Wê paşê dîsan bibe roj. (*Demek.*) Divê em çi bikin, em çi bikin?

VLADIMIR (*radiweste, bi hêrs*): Tu ê dev ji van gazinan berdî? Zirîna te sinirê min xerab dike.

ESTRAGON: Ez diçim.

VLADIMIR (*Şewqeyê Lucky dibîne*): Li vî binêre!

ESTRAGON: Di xweşiyê de bimîne.

VLADIMIR: Şewqê Lucky! (*Nêzîkî wî dibe.*) Ev saetek e ez li vir im, min çawan nedît! (*Pir razî ye.*) Çi baş e!

ESTRAGON: Tu ê careke din min nebînî.

VLADIMIR: Dêmek min cih şaş nekiribû. Niha dilê me rehet bû. (*Şewqeyê Lucky ji erdê radike, di çav re derbas dike, rast dike.*) Demekê şewqeyekî baş bûye. (*Şewqeyê xwe ji serê xwe dike, yê Lucky dixê serê xwe; Şewqeyê xwe jî dirêjî Estragon dike.*) Bigire.

ESTRAGON: Çi?

VLADIMIR: Vî bigire.

(Estragon şewqeyê Vladimir digire. Vladimir bi herdu destan şewqeyê Lucky di serê xwe de bi cih dike. Estragon şewqeyê Vladimir dide serê xwe, şewqeyê xwe dirêjî Vladimir dike. Vladimir şewqeyê Estragon digire. Estragon bi herdu destan şewqeyê Vladimir di serê xwe de bi cih dike. Vladimir şewqeyê Lucky ji serê xwe dike û dirêjî Estragon dike û şewqeyê Estragon dide serê xwe, Estragon şewqeyê Lucky digire, Vladimir bi herdu destan şewqeyê Estragon di serê xwe de bi cih dike. Estragon şewqeyê Vladimir ji serê xwe dike û dirêjî Vladimir dike, di şûna wê de şewqeyê Lucky dide serê xwe. Vladimir şewqeyê xwe digire. Estragon bi herdu destan şewqeyê Lucky di serê xwe

de bi cih dike. Vladimir şewqeyê Estragon ji serê xwe dike û dirêjî Estragon dike, şewqeyê xwe dide serê xwe. Estragon şewqeyê xwe digire. Vladimir bi herdu destan şewqeyê xwe di serê xwe de bi cih dike. Estragon şewqeyê Lucky ji serê xwe dike û dirêjî Vladimir dike, dîsan şewqeyê xwe dide serê xwe. Vladimir şewqeyê Lucky digire. Estragon bi herdu destan şewqeyê xwe di serê xwe de bi cih dike. Vladimir şewqeyê xwe derdixe û dirêjî Estragon dike, dîsan şewqeyê Lucky dide serê xwe. Estragon şewqeyê Vladimir digire. Vladimir bi herdu destan şewqeyê Lucky di serê xwe de bi cih dike. Estragon şewqeyê Vladimir dirêjî Vladimir dike; Vladimiri şewqeyê xwe digire û dîsan berepaş dirêjî Estragon dike; Estragon şewqe digire û dîsan dirêjî Vladimir dike; Vladimir şewqe digire û davêje. Wê ev hemû bi hereketên jîndar bin.)

VLADIMIR: Ma li min hatiye?

ESTRAGON: Ez nizanîm.

VLADIMIR: Tu min çawan dibînî yaho?

(Serê xwe bi delalî ber bi çep û rastê ve dizivirîne, pozê mankenan dide.)

ESTRAGON: Ecêb e.

VLADIMIR: Ji ya her tim ne bêtir e, ne wilo?

ESTRAGON: Eynî ye.

VLADIMIR: Wê çaxê ez dikanîm li xwe bikim. Yê min ez diêşandim. *(Demek.)* Ez çawan bêjim. *(Demek.)* Serê min dida xurandin.

ESTRAGON: Ez diçim.

VLADIMIR: Ma tu dixwazî bi min re lîstikekê bilîzî?

ESTRAGON: Çi lîstik?

VLADIMIR: Ger tu bixwazî em dikanin Pozzo û Luckytiyê bileyizin.

ESTRAGON: Ez nizanim.

VLADIMIR: Ez bibim Lucky tu jî bibî Pozzo. (*Pişt a wî di bin barê wî de tewiyaye, zarî Luky dike. Estragon bi heyret li wî dinihêre.*) Heydê, dest pê bike.

ESTRAGON: Divê ez çi bikim?

VLADIMIR: Ji min re xeberan bide!

ESTRAGON: Genî!

VLADIMIR: Hê xerabtir!

ESTRAGON: Çewalê gû! Bênamûs!

(*Vladimir her wilo piştewiyayî diçe û tê.*)

VLADIMIR: Ji min re bibêje bifikire.

ESTRAGON: Çawan?

VLADIMIR: Bifikire, beraz! bibêje.

ESTRAGON: Bifikire, beraz!

(*Bêdengî*)

VLADIMIR: Çênabe!

ESTRAGON: Bes e!

VLADIMIR: Ji min rê bibêje dans bike.

ESTRAGON: Ez diçim.

VLADIMIR: Dans bike, beraz! (*Di cihê xwe de dizîvire, xwar dibe. Estragon bi carekê ve derdikeve.*) Ez nikanim! (*Serê xwe radike, dibîne ku Estragon ne li wir e, bilind diqîre.*) Gogo! (*Bêdengî. Mîna ku direve diçe û tê. Estragon bi carekê ve bi bêhnçikiyayî tê, ber bi Vladimir ve direve. Çend gavan ji hev bi dûr radiwestin.*) Dêmek tu dawî dawî vege-riya!

ESTRAGON (*Bêhna xwe dide û distîne*): Nalet bi ser min de bariya!

VLADIMIR: Tu çûbû ku? Min texmîn kir ku tu ê careke

din venegerî.

ESTRAGON: Ez heta serê serkêş çûbûm. Hinek tên.

VLADIMIR: Kî?

ESTRAGON: Ez nizamim.

VLADIMIR: Çend kes in?

ESTRAGON: Ez nizamim.

VLADIMIR (*Mîna şerê xwe qezenc kiribe*): Divê Godot be!

Herî dawî! (*Bi heyecan Estragon hemêz dike û maçî dike.*) Godot! Ev Godot ye! Em xelas bûn! Heydê em herin pêşiya wî! Were! (*Estragon ber bi kulîsê ve dikişîne, Estragon li ber xwe dide, xwe xelas dike, bi bazdan ji kulîsa din derdikeve.*) Gogo! Bi paş de vegere! (*Bêdengî. Vladimir ber bi kulîsa ku Estragon jê derketibû ve direve, li dûtî dinere. Estragon bi carekê ve dikeve hundur, direve ba Vladimir. Vladimir li wî dizîvire.*) Dêmek tu dîsan vegeriya!

ESTRAGON: Ez çûm ba şeytanan!

VLADIMIR: Ma tu dûtî çû?

ESTRAGON: Ez çûm heta serê kêş.

VLADIMIR: Tiştê tê fêhmkirin, em di bilindahiyê mîna tepsiyekê de ne. Dêmek em di hundurê tepsiyê de têne pêşkêş kirin.

ESTRAGON: Ji wir jî hinek tên.

VLADIMIR: Dora me hate girtin. (*Estragon bi rewşeke ku aqilê wî ji serê wî çûye, ber bi perdeya fonê ve direve, xwe li perdê digerîne, dikeve.*) Gêjik! Riya derketinê di wir de tune. (*Vladimir diçe ku wî rake, wî ber bi rampê ve tîne. Ber bi temaşevanan ve hereketekê dike.*) Li vir hîç kesek tune. Ji vir baz de. Heydê. (*Wî ber bi kortala sehnê ve dehf dide. Estragon di hundurê dehşetê de berepaş ve-*

dikşe.) Ma tu naxwazî? Temam, min fêhm kir. Ka raweste. (*Difikire.*) Tiştê ku tu bikî, ji vir winda bibe.

ESTRAGON: Herim ku?

VLADIMIR: Here pişt darê. (*Estragon dudilî dibe.*) Zûka! Xwe li pişt darê veşêre. (*Estragon baz dide xwe li pişt darê vedişêre, lê dar bi zorê wî nivco vedişêre.*) Êdî tevnêlive! (*Estragon ji pişt darê derdikeve.*) Ev dara ha jî bi kêrî tu karê me nehat. (*Ji Estragon re*) Ma tu dîn dibî, çi ye?

ESTRAGON (*hê sakîntir*): Aqilê min bi carekê ve ji serê min çû. (*Bi şermî serê xwe bera ber xwe dide.*) Bibuhure! (*Ji ber xwe bi gûrûr serê xwe radike.*) Êdî çû! Tu ê ji niha û pê ve bibînî! Ji min re bibêje bê divê ez çi bikim.

VLADIMIR: Tu tiştêkî ku bête kirin tune ye.

ESTRAGON: Tu ê li vir nobetê bigirî. (*Vladimir ber bi kulîsa çepê ve dibe, piştê wî li sehnê, wî li cihê ku rê tê re derbas dibe bi cih dike.*) Temam, tev nelive, çavên xwe veke. (*Ber bi kulîsa din ve direve. Vladimir di ser milê xwe re li wî dinihêre. Estragon radiweste, li dûr dinihêre, bi paş ve vedigere. Ew di ser milên xwe re li hev dinihêrin.*) Mîna wan kevnerojên xweş piştên wan li hev in! (*Kurtedemekê lihevdunihêrîna xwe didomînin, paşê herdu jî çavên xwe dadigerînin. Bêdengiyêke dirêj.*) Gelo kesek naçin û nayên?

VLADIMIR (*Li pişt xwe dizîvire*): Çawan?

ESTRAGON (*Bi dengêkî hê bilindtir*): Ma kes naçin û nayên?

VLADIMIR: Na.

ESTRAGON: Bi min jî na.

(*Li hev dinihêrin. Bêdengriyeke dirêj.*)

VLADIMIR: Herhal tu xapiya.

ESTRAGON (*dizîwire*): Çawan?

VLADIMIR (bi dengê hê bilindtir): Herhal tu xapiya.

ESTRAGON: Meqîre.

(*Li hev dinihêrin. Bêdengriyeke dirêj.*)

VLADIMIR û ESTRAGON (*Bi hev re dizîvirin*): Gelo...

VLADIMIR: A, bibuhure!

ESTRAGON: Bibêje, ez guhdarî dikim.

VLADIMIR: Tu bibêje!

ESTRAGON: Tu bibêje!

VLADIMIR: Min peyva te birrî.

ESTRAGON: Tam berevajiya wê, min birrî!

(*Bi hêrs li hevdu dinihêrin.*)

VLADIMIR: Heydê, ne hewceyî merasimê ye.

ESTRAGON: Înad meke, heydê bibêje.

VLADIMIR (*dengê xwe bilind dike*): Gotina xwe xelas bike.

ESTRAGON (bi eynî celebî): Tu gotina xwe xelas bike.

(*Bêdengî. Ber bi hev dimeşin, radiwestin.*)

VLADIMIR: Pêxwas!

ESTRAGON: Temam, em ji hev re çêran bikin. (*Ji hev re çêran dikin. Bêdengî.*) Heydê, em niha li hev werin.

VLADIMIR: Gogo!

ESTRAGON: Didi!

VLADIMIR: Destê xwe bide min!

ESTRAGON: Ji te re!

VLADIMIR: Were hemêza min!

ESTRAGON: Werim hemêza te?

VLADIMIR (*Milên xwe vedike*): Were hemêza min!

(*Hevdu hemêz dikin. Bêdengî.*)

ESTRAGON: Em ê niha çi bikin?

VLADIMIR: Li benda.

ESTRAGON: Li benda.

(*Bêdengi.*)

VLADIMIR: Ma em hereketên xwe yên laşî bikin?

ESTRAGON: Hereketên xwe.

VLADIMIR: Ji bo em nerm bibin.

ESTRAGON: Sistbûn.

VLADIMIR: Veger.

ESTRAGON: Sistbûn.

VLADIMIR: Ji bo germbûnê.

ESTRAGON: Ji bo sakînbûnê.

VLADIMIR: Ma em dest pê bikin?

(*Xwe hol dike. Estragon jî zarî wî dike.*)

ESTRAGON (*radiweste*): Evqas bes e. Ez westiyam.

VLADIMIR (*radiweste*): Em ne bi antreman in. Lê em hebe-
kî bêhna xwe berdin.

ESTRAGON: Ez bêhnê nagirim ku.

VLADIMIR: Baş e. (*Radiweste.*) Wê çaxê ji bo dengeyê em
hereketa daran bikin.

ESTRAGON: Dar?

(*Vladimir bi şewişîn hereketa daran dike.*)

VLADIMIR (*radiweste.*): Dora te ye.

(*Estragon jî bi şewişîn hereketa daran dike.*)

ESTRAGON: Gelo Xwedê min dibîne?

VLADIMIR: Divê tu çavên xwe bigirî.

(*Estragon çavên xwe digire, hê bêtir dişewişe.*)

ESTRAGON (*radiweste, kulmên xwe li ba dike û diqîre*):
Xwedêyo, bila gunehê te bi min were!

VLADIMIR (*li zora wî çûye*): Lê bi min?

ESTRAGON (*eynî hereket.*) Bila, bila, bila gunehê te bi min
were!

(Pozzo û Lucky dikevin hundur. Pozzo kor bûye. Lucky mîna perdeya yekemîn bi bar e. Benek di stûyê wî de ye, lê ji bo ku Pozzo bikanibe bi hêsanî bibîne, ben kurt kiriye. Şewqeyekî nû li serê Lucky ye. Gava ew Vladimir û Estragon dibîne, radiweste. Pozzo meşa xwe didomîne û li Luckyê ku rawestiyaye diqelibe. Vladimir û Estragon bi paş ve vedikişin.)

POZZO (Nêzikî Lucky dibe, Lucky di bin vî barê giran de dişewiše.): Çi bûye? Kî qîriya?

(Lucky her tiştên ku hilgirtiye berdide û dikeve xwarê, Pozzo jî bi xwe re dixîne. Ew di nava barê xwe de xwe dirêj dikin.)

ESTRAGON: Ma ev Godot ye?

VLADIMIR: Li ser teriya xwe rûnişt. (Bi Estragon re ber bi koma li erdê ve diçe.) Dawî dawî va ye alîkarî ji me re hat!

POZZO (bi dengê bêşexsiyet): Hawar!

ESTRAGON: Ma ev Godot ye?

VLADIMIR: Debarkirin tam hatibû sînorê hêza me, ev e fermo, şahiya êvarê hate ber lingên me.

POZZO: Min xelas bikin!

ESTRAGON: Alîkariyê dixwaze.

VLADIMIR: Li benda şevê, li benda Godot, libendebûn - ji bo libendemayinê êdî em ne bi tenê ne. Hemû şevê me bi îmkanên xwe têkoşîn da. Êdî tamam. Em ji niha ve gihîştine sibehê.

ESTRAGON: Lê ew bi tenê di vir re derbas dibin.

POZZO: Min xelas bikin!

VLADIMIR: Êdî demê dest pê kiriye û bi celebekî din dibuhure. Wê roj here ava, hîv hilê û em ê jî herin - ji vir.

ESTRAGON: Lê ew bi tenê di vir re derbas dibin.

VLADIMIR: Ew jî bes e.

POZZO: Bila gunehê we bi min were!

VLADIMIR: Pozzoyê reben!

ESTRAGON: Min dizanîbû ew e.

VLADIMIR: Kî?

ESTRAGON: Godot.

VLADIMIR: Ev ne Godot ye ku.

ESTRAGON: Lê kî ye?

VLADIMIR: Ev Pozzo ye.

POZZO: Ez im! Ez im! Min rakin ser lingan!

VLADIMIR: Ew nikane rabe ser xwe.

ESTRAGON: Em ji vir herin.

VLADIMIR: Em nikanin herin.

ESTRAGON: Çima?

VLADIMIR: Em li benda Godot ne.

ESTRAGON: Rast e.

VLADIMIR: Belkî ji bo te çend hestiyên din jî hebin.

ESTRAGON: Hestî?

VLADIMIR: Hestiyên fêrîkan. Ma nayê bîra te?

ESTRAGON: Ma ew ev bû?

VLADIMIR: Erê.

ESTRAGON: Ka bipirse.

VLADIMIR: Ger me pêşî alîkarî bikira?

ESTRAGON: Bi çî wî re?

VLADIMIR: Ji bo ku ew bikanibe rabe ser lingan.

ESTRAGON: MA EW BI XWE NIKANE RABE SER
XWE?

VLADIMIR: Dixwaze rabe.

ESTRAGON: Wê çaxê bila rabe.

VLADIMIR: Nikane rabe.

ESTRAGON: Çima nikane?

VLADIMIR: Ez çi zanim.

(*Pozzo xwe di erdê dide, dinale, kulman li erdê dixwe.*)

ESTRAGON: Me pêşî pirsra hestiyar bikira? Ger ew nede em ê wî li wir bihêlin.

VLADIMIR: Yanî tu dixwazî bibêjî ku jiyana wî di destên me de ye?

ESTRAGON: Erê.

VLADIMIR: Ma ji bo ku em alîkariya wî bikin, gelo em hin şertan biavêjin ortê?

ESTRAGON: Erê.

VLADIMIR: Bi rastî jî mîna ku tiştêk biaqilî ye. Lê tiştêkî ku min dixwe meraqê heye.

ESTRAGON: Çi?

VLADIMIR: Lê ku Lucky bi carekê ve har bibe û her tiştî ser û bin bike. A wê çaxê di devê me de tê ritin.

ESTRAGON: Lucky?

VLADIMIR: Do wî êrîşî te kir.

ESTRAGON: Ez ji te re dibêjim, deh kes bûn.

VLADIMIR: Na, pêşî wî pehîn li te xist.

ESTRAGON: Ma ew niha li vir e?

VLADIMIR: Binêre, wa ye ew li wir e. (*Nîşan dide.*) Niha ew bêhereket ramedyaye. Lê her dem dikane zirdî-nîtiyê bike.

ESTRAGON: Ma em her du bi hev re li vir têr li wî xin, hi?

VLADIMIR: Yanî em di xew de li wî xin?

ESTRAGON: Erê.

VLADIMIR: Fikreke baş e. Lê ma em ê bikanibin bi ser bî-kevin? Gelo bi rastî ew raza ye? (*Demek.*) Na, ya baş ew e em rawestin ta ku Pozzo ji bo alîkariyê bang bike, wê çaxê em ê alîkariya wî bikin û em ê wilo bawer bin ku ew ê spasdare me be.

ESTRAGON: Ew êdî alîkariyê naxwaze.

VLADIMIR: Ji ber ku wî hêviya xwe birriye.

ESTRAGON: Dibe, lê...

VLADIMIR: Em vê dema xwe bi peyvên vala ve nebuhurînin. (*Demek. Bi germî*) Hê ku firsend ketiye destên me em tiştinan bikin! Ev alîkarî, ne tişteki ku her tim ji me tete xwestin e. Ne ku ew hewcedarî me ye. Kî be wê bikanibe eynî tiştî bike. Ev banga alîkariyê ji me wêdetir ji hemû mirovatiyê re ye. Lê a niha, li vir, bi dilê me be ne bi dil me be, mirovatî em in. Hê ku pir dereng nebûbe em ji vê destkewtî bibin. Qet nebe em carekê temsîlkariya vê rezaleta ku em jî perçeyek jê ne, bikin. Tu çi dibêjî?

ESTRAGON: Min guhdarî nekir.

VLADIMIR: Ev jî rastiyeke din e ku gava em milên xwe vedikin û rastiye dipîvin, em dîsan sînga mirovatiyê dinepixin. Gava piling alîkariya cinsê xwe dike ew deqîqeyekê jî nafikire. An jî ew bi nava daristanê ve baz dide. Lê pirsgerêk ne ev e. Em li vir çi dikin, pirsê ku em ji xwe bipirsin ev e. Em pîrê bi şans in ku em bersiva wê dizanin. Erê, di vê tevliheviya mezin de tişteki vekirî û eşkere heye, ew jî ev e: em li benda hatina Godot ne.

ESTRAGON: Rast e.

VLADIMIR: An jî em li benda şevê ne. (*Demek.*) Em ji bo hevdudîtîne li vir in, evqas. Em ne ezîz filan in, lê em ji bo hevdudîtîne li vir in. Ma wekî din çend kes dikanin eynî tiştî bibêjin?

ESTRAGON: Pîr kes.

VLADIMIR: Rast e?

ESTRAGON: Ez nizanîm.

VLADIMIR: Dibe.

POZZO: Hawar!

VLADIMIR: Lê rastiyek heye, ew jî ev e ku, di vê rewşê de derbasnebûna demê ye û em mecbûr in ku bi hin herketan vê demê dagirin; tu ê bibêjî ku di awira pêşî de, ji ber ku ev nêzîkî aqilan e em dikin. Tu ji vir û mala Xwedê mafdar î. Lê, ez jî carinan ji xwe dipirsim, gelo ma aqilê me di kûrahiyên şevên berdewam de digere. Bala te li ser gotinên min e?

ESTRAGON: Em hemû dîn têne dinyayê. Hin ji me her wilo dimînin.

POZZO: Hawar, ez ê peran bidime we!

ESTRAGON: Çiqasî?

POZZO: Sed frangî.

ESTRAGON: Kêm e.

VLADIMIR: Tu jî zêde pêş de çû.

ESTRAGON: Ma bi te têr dike?

VLADIMIR: Na, ez behsa wê nakim, ez behsa nêrîna te ya gava ku ez hatime dinyayê ku hişê min ne li serê min bû, dikim. Lê belê pirsgirêk ne ew e jî.

POZZO: Dused.

VLADIMIR: Em li bende ne. Em aciz bûn. (*Destê xwe bilind dike.*) Na, li dij dernekeve, em ji acizî wextî biteqin, ev yeka han rastiyek e. Baş e. Guhertinek derdikeve hemberî me, baş e, em çi dikin? Ji bo ku ew li wir genî bibe, em wî li wir dihêlin. Heydê, dest bi kar bike. (*Ber bi Pozzo ve diçe, radiweste.*) Wê piştî kêliyek din qet tiştek nemîne û em ê jî dîsan bi tenê bimînin, em ê di nava tenêtiyan de bimînin. (*Dikeve xeyalan.*)

POZZO: Dused!

VLADIMIR: Em tèn.

(Hewl dide ku Pozzo rake, nikane, careke din diceribîne, lingê wî bi alavên li erdê diwerqile ew jî dikeve, dixwaze rabe ser xwe, nikane.)

ESTRAGON: Ev çi bi we hemûyan hatiye?

VLADIMIR: Hawar!

ESTRAGON: Ez diçim.

VLADIMIR: Tu nikanî min bihêlî û herî! Ew ê min bikujin!

POZZO: Ez li ku me?

VLADIMIR: Gogo!

POZZO: Min xelas bikin!

VLADIMIR: Alîkariya min bike!

ESTRAGON: Ez diçim.

VLADIMIR: Pêşî alîkariya min bike. Em ê paşê bi hev re herin.

ESTRAGON: Bi soz?

VLADIMIR: Bi soz! Ez sond dixwim!

ESTRAGON: Em ê careke din jî bi paş ve venegerin.

VLADIMIR: Em ê neyên.

ESTRAGON: Em ê herin Ariège'yê.

VLADIMIR: Ger tu bixwazî em ê herin wir.

POZZO: Sêsed! Çarsed!

ESTRAGON: Min her xwestiye ku ez li Ariège'yê bigerim.

VLADIMIR: Mîna ku tu bixwazî tu ê bigerî.

ESTRAGON: Kê gû kir?

VLADIMIR: Pozzo.

POZZO: Min kir, min! Bila gunehê we bi min were!

ESTRAGON: Ev tiştê kirêt e.

VLADIMIR: Zûka! Zû! Destê xwe bide min!

ESTRAGON: Ez diçim. *(Demek. Bi dengekî hê bilindtir.)* Ez diçim.

VLADIMIR: Ger tu bixwazî, ez bi xwe jî dikanim rabim ser

xwe. (*Diceribîne, dikeve.*) Çawan be ez ê rabim.

ESTRAGON: Çî te heye?

VLADIMIR: Biqêsite, here.

ESTRAGON: Ma tu li vir dimînî?

VLADIMIR: Gavê.

ESTRAGON: Rabe ser xwe, tu ê serma bigirî.

VLADIMIR: Tu têkilî min nebe.

ESTRAGON: Weha meke, Didi, înad meke. (*Hema ku ew destê xwe dirêjî Vladimir dike, Vladimir bi destê wî digire.*) Heydê, rabe!

VLADIMIR: Bikişîne!

(*Estragon dikişîne, dişewişe, ew jî dikeve. Bêden-giyeke dirêj.*)

POZZO: Min xelas bikin!

VLADIMIR: Em jî li vir in.

POZZO: Hûn kî ne?

VLADIMIR: Em mirov in.

(*Bêdengî*)

ESTRAGON: Erd çiqas rehet e!

VLADIMIR: Ma tu dikanî rabî?

ESTRAGON: Ez nizanim.

VLADIMIR: Biceribîne.

ESTRAGON: Paşê, piştî kêliyekê.

(*Bêdengî*)

POZZO: Çi bû?

VLADIMIR (*bi qêrîn*): Tu ê bêdeng bibî, ha? Ev mêrik ji kolerayê xerabtir e! Ew bi tenê li xwe difikire.

ESTRAGON: Ma em razên?

VLADIMIR: Te bihîst? Ew dixwaze bizanibe bê çi ye.

ESTRAGON: Dev ji wî berde. Xwe dirêj bike û razê.

(*Bêdengî*)

POZZO: Bila gunehê we bi min were! Gunehê we!

ESTRAGON (*ji cihê xwe dipengize*): Çi! Çi bûye?

VLADIMIR: Ma tu raza bû?

ESTRAGON: Ez bawer im.

VLADIMIR: Dîsan ev heramê Pozzo ye!

ESTRAGON: Jê re bibêje bila devê xwe bigire! Dev û pozê wî bişkîne!

VLADIMIR (*li Pozzo dixê*): Temam! Tu ê devê xwe bigirî! Zîro! (*Pozzo ji ber êşê dike qîrîn, xwe bi erdê ve dikişkîşîne û bi dûr dikeve. Ew carinan di nav re radiweste, gava bang Lucky dike bi herektên korî li hewa dixê. Vladimir xwe dispêre ser enîşka xwe û li wî temaşe dike.*) Xelas bû! (*Bêdengî*) Ket!

ESTRAGON: Ma ew rabûbû ser xwe?

VLADIMIR: Na.

ESTRAGON: Lê, te got, ew ket.

VLADIMIR: Rabûye ser çongên xwe. (*Bêdengî*) Ez bawer im em hebekî bi pêş de çûn.

ESTRAGON: Ev her tim nabe.

VLADIMIR: Wî bi bergerîn alîkarî ji me xwest. Me guhên xwe girtin. Wî israr kir. Hingî me li wî xist.

ESTRAGON: Rast e.

VLADIMIR: Ew qet tevnalîve. Belkî jî miriye.

ESTRAGON: Ji ber ku me xwest em alîkariya wî bikin, em di vî gûyî dabûn.

VLADIMIR: Rast e.

ESTRAGON: Te pir bi hêz lê nexist, ne wilo?

VLADIMIR: Eh, min ew hebekî mist da.

ESTRAGON: Diviyabû te nekira.

VLADIMIR: Te xwest.

ESTRAGON: Rast e. (*Demek.*) Em ê niha çi bikin?

VLADIMIR: Ez bikarîbûma bi zikkêşkê biçûma ba wî.

ESTRAGON: Min mehêle!

VLADIMIR: Gelo ez bang wî bikim?

ESTRAGON: Temam, bang wî bike.

VLADIMIR, ESTRAGON: Pozzo! Pozzo!

VLADIMIR: Wa ye tevliviya.

ESTRAGON: Ma tu êmin î ku navê wî Pozzo ye?

VLADIMIR (*bi xemgînî*): Mîrza Pozzo! Were ser hişê xwe!

Ez ê xerabiyekê bi te nekim!

(*Bêdengî*)

ESTRAGON: Em hin navên din biceribînin?

VLADIMIR: Ez ditirsim ku ew bi xedarî birîndar bûbe.

ESTRAGON: Ma xerab e, ji me re şahî ye.

VLADIMIR: Şahiya çi?

ESTRAGON: Li dû hev bikaranîna navên cihê. Wê wext derbas bikira. Me ê dawî dawî rastî bidîta.

VLADIMIR: Ez ji te re dibêjim navê wî Pozzo ye.

ESTRAGON: Em ê niha bibînin. Ma bila navê wî çi be?

(*Difikire.*) Habil! Habil!

POZZO: Min xelas bikin!

ESTRAGON: Te dît?

VLADIMIR: Êdî ez ji vê mijarê jî aciz bûm.

ESTRAGON: Belkî navê yê din jî Kabil e. (*Bang dike.*) Kabil! Kabil!

POZZO: Min xelas bikin!

ESTRAGON: Ev hemû mirovatî ye. (*Bêdengî*) Li vî ewrê biçûk binêre.

VLADIMIR: (*çavên xwe bi jor vedike*): Li ku?

ESTRAGON: Li wir, li esmên.

VLADIMIR: Êêê? (*Demek.*) Çiyê wê taybetî heye? (*Bêdengî.*)

ESTRAGON: Ma em derbasî mijareke din nebin?

VLADIMIR: Min ê ji te re eynî pêşniyaz bianiya.

ESTRAGON: Lê ji bo çi?

VLADIMIR: Ji xwe pirsgirêk ev e!

(*Bêdengî.*)

ESTRAGON: Ma ji bo destpêkê em rabin ser lingan?

VLADIMIR: Em biceribînin.

(*Radibin ser lingan.*)

ESTRAGON: Ewqasî jî ne zor e.

VLADIMIR: Hemû kar, di xwestinê de ye.

ESTRAGON: Baş e, em niha çi dikin?

POZZO: Hawar!

ESTRAGON: Em ji vir herin.

VLADIMIR: Em nikanin herin.

ESTRAGON: Çima?

VLADIMIR: Em li benda Godot ne.

ESTRAGON: Rast e. (*Demek.*) Em çi bikin?

POZZO: Hawar!

VLADIMIR: Ma em alîkariya wî bikin?

ESTRAGON: Em dikanin çi bikin?

VLADIMIR: Ew dixwaze rabe ser xwe.

ESTRAGON: Êê?

VLADIMIR: Ew dixwaze em alîkariya wî bikin da ew rabe ser xwe.

ESTRAGON: Temam, em alîkarî bikin. Ma em li benda çi ne?

(*Ew alîkariya Pozzo dikin ku ew rabe ser xwe; gava ew ji ba Pozzo bi dûr dikevin, Pozzo dîsan dikeve.*)

VLADIMIR: Divê em wî li ser lingan bigirin. (*Eynî hereket. Pozzo di navbera herduwan de, bi stûyên wan ve daliqyayî dimîne.*) Divê ew ji nû ve hînî liserlinganmayinê bibe. (*Ji Pozzo re*) Ma tu hebekî bi ser xwe ve hatî?

POZZO: Hûn kî ne?

VLADIMIR: Ma te em nas nekirin?

POZZO: Ez kor im.

(*Bêdengî.*)

ESTRAGON: Belkî ew pêşerojê dibîne, ha?

VLADIMIR (*Ji Pozzo re*): Ji kengî ve?

POZZO: Çavên min gelekî saxlem bûn - lê gelo hûn dost in?

ESTRAGON (*bi deng dikenin*) Ew dipirse, ma em dost in!

VLADIMIR: Na, ew dixwaze bibêje, ma em dostên wî ne.

ESTRAGON: Wê çi bibe?

VLADIMIR: Jixwe wê bipirse. Me alîkariya wî kir.

ESTRAGON: Temam. Ma ku em ne dostên wî bûna, me ê ji ku alîkariya wî bikira?

VLADIMIR: Belkî.

ESTRAGON: Jixwe.

VLADIMIR: Em vê zêde tevnedin.

POZZO: Ma hûn ne rêbir in?

ESTRAGON: Rêbir? Kê dera me dişibe rêbiran?

VLADIMIR: Dev jê berde! Kor e.

ESTRAGON: Hela hela! Rast e yaho. (*Demek.*)

POZZO: Min mehêlin û nerin.

VLADIMIR: Em tişteki wilo nafikirin.

ESTRAGON: Em niha nafikirin.

POZZO: Saet çend e?

ESTRAGON (*li esmên dinêre*): Ez binêrim...

VLADIMIR: Heft e?... Heşt e?...

ESTRAGON: Li gorî demsalê tête guhertin.

POZZO: Ma şev e?

(*Bêdengî. Vladimir û Estragon li avaçûyina rojê temaşe dikin.*)

ESTRAGON: Tu dibêjî qey ew naçe ava, lê bilind dibe.

VLADIMIR: Ew bêimkan e.

ESTRAGON: Lê berbang be?

VLADIMIR: Vala mepeyive. Ew der roava ye.

ESTRAGON: Tu ji ku dizanî?

POZZO (*bi xemgînî*): Ma bû êvar?

VLADIMIR: Qet ji cihê xwe jî tevneliviya.

ESTRAGON: Ez ji te re dibêjim ew bilind dibe.

POZZO: Ji bo çi hûn bersiva min nadin?

ESTRAGON: Ji ber ku em naxwazin derewan li te bikin.

VLADIMIR: (*bi haşkirin*): Dem êvar e, mîrza, em gihîştin êvarê. Dostê min dixwaze min têxe şikê; ez mikur têm ku ez kêliyekê fikirîm min got gelo bi rastî weha ye. Lê ez bêsebeb vê roja dirêj nejiyam; û baweriya te hebe wextî roj here ava. (*Demek.*) Ji derveyî vê, tu xwe çawan hîs dikî?

ESTRAGON: Em ê heta kengî vî mêrikî wilo hilgirin?

(*Dikin wî berdin, lê gava têdigihên ku wê bikeve, dîsan pê digirin.*) Ma em stûna avahiyê ne?

VLADIMIR: Ger min berî niha bi kêliyekê şaş fêhm nekiri-be, berê çavên te pir saxlem bûn, ma rast e?

POZZO: Erê, ji saxlem jî saxlemtir bû.

(*Bêdengî.*)

ESTRAGON (*hêrs dibe*): Fikra xwe berfireh bike, berfireh!

VLADIMIR: Meçe ser wî. Tu dibînî ku ew dilşahiya xwe bi bîr tîne. (*Demek.*) Meoria praeteritorum bonorum- divê pir zor be.

POZZO: Erê, pir baş bû.

VLADIMIR: Baş e, çavên te çawan wilo bûn, ez meraq dikim, gelo ji nişkê ve wilo bûn?

POZZO: Gava ez sibehekê şiyar bûm, qeder e, min xwe kor dît. (*Demek.*) Ez carna ji xwe dipirsim, gelo ma ez hê razayîme.

VLADIMIR: Ev kengî wilo bû?

POZZO: Ez nizanim.

VLADIMIR: Lê ev ne berî do bûye...

POZZO: Min mehkeme mekin. Yên kor di derheqa demê de bi tişteki nizanin. (*Demek.*) Ew tiştên ku bi demê ve girêdayîne jî nabînin.

VLADIMIR: Bifikire! Min jî berevajiyê wê dizanîbû.

ESTRAGON: Ez diçim.

POZZO: Em li ku ne?

VLADIMIR: Ez nizanim.

POZZO: Gidî bila em ne li cihê bi navê La Planche bin?

VLADIMIR: Ez wir nizanim.

POZZO: Baş e, vir dişibe çi?

VLADIMIR (li dora xwe dinihêre): Mirov nikane salix bide.
Naşibe tişteki. Tişteki tune ye. Darek heye.

POZZO: Wê çaxê ne La Planche e.

ESTRAGON (*xwe ditewîne*): Guhertin ancax evqas bibe.

POZZO: Xizmetkara min li ku ye?

VLADIMIR: Li vir e.

POZZO: Çima gava ez bang dikimê ew deng nake?

VLADIMIR: Ez nizanim. Mîna ku razayî ye. Belkî jî mirî ye.

POZZO: Tam çawan bû?

ESTRAGON: Tam?

VLADIMIR: Hûn herdu jî ketin.

POZZO: Ka lê binêre, ma ew birîndar bûye?

VLADIMIR: Em we bernadin ku?

POZZO: Pêwîst nake ku hûn herdu bi hev re pê bigirin.

VLADIMIR (*Ji Estragon re*): Here binêre.

POZZO: Temam, bila dostê me here, tavilê; evqas bêhneke genî tê ku wextî ez bêhiş bikevim.

VLADIMIR: Here, wî şiyar bike.

ESTRAGON: Piştî kirinên ku wî bi serê min de kirin? Ez bi-

mirim jî ez naçim.

VLADIMIR: Ha, dawî dawî hate bîra te ku wî tiştekek bi te kiriye.

ESTRAGON: Tiştekek nayê bîra min. Te bîska din behs kir.

VLADIMIR: rast e. (*Ji Pozzo re.*) Dostê min ditirse.

POZZO: Tiştekekî ku mirov jê bitirse tune.

VLADIMIR (*Ji Estragon re*): Ka çi bi wan peyayên berî niha ku te dîtin, hat?

ESTRAGON: Ez nizanîm.

VLADIMIR: Belkî wan xwe li cihekî veşartine û li me dinêrin.

ESTRAGON: Wa mebeje.

VLADIMIR: Belkî jî bi tenê rawestiyane.

ESTRAGON: Wa.

VLADIMIR: Ji bo ku bêhna xwe berdî.

ESTRAGON: Ji bo ku hêza xwe bicivînin.

VLADIMIR: Belkî jî berepaş çûne.

ESTRAGON: Wa.

VLADIMIR: Belkî jî bi tenê xuyabûnek bû.

ESTRAGON: Xapandinek.

VLADIMIR: Xeyalek.

ESTRAGON: Xapandinek.

POZZO (*Ji Estragon re*): Tu li benda çi yî?

ESTRAGON: Ez li benda Godot me.

VLADIMIR (*Ji Pozzo re*): Min ji te re got ku dostê min tirsîyaye. Do gava wî xwestiyê hêsirên çavên xizmetkara te pakij bike, wê êrîşî wî kiriye.

POZZO: Divê mirov li hemberî mirovên wilo baş tevnegerê, ew tavilê hêrs dibin.

VLADIMIR: Baş e, bila ew çawan bike?

POZZO: Bila ew pêşî xwe bi ben ve bi dar ve bike, lê bila dîqet bike, bila ben wî nexeniqîne. Wê ev yeka

han wî têxe hereketê. Ger ew nekeviyê bila heta jê were pehînan li zikê wî û li nava rûyê wî bixe.

ESTRAGON: Ger dest hilîne?

POZZO: Na, ew qet dest hilnayne.

VLADIMIR: Ez ê tavi lê alîkariya wî bikim.

ESTRAGON: Çavên xwe ji min neqetîne! (*Ber bi Lucky ve diçe.*)

VLADIMIR: Ka binêre bê ew dijî. Ger ew miribe, pêwîst nake ku tu lê bixî.

ESTRAGON (*Bi ser Lucky ve tewiyaye.*): Bêhna xwe dide û distîne.

VLADIMIR: Wê çaxê, kincên wî lê bike.

(Estragon bi carekê ve mîna ku ji zincîrê xelas bûbe, diqîre, dizûre û bi pehînan li Lucky dixê. Lê ew lingê xwe diêşîne, dikule, dinale û ji wir bi dûr dikeve. Lucky tê ser hişê xwe.)

ESTRAGON (*li ser lingekî*): Wey ker way!

(Estragon rûdine, dixwaze solên xwe ji lingên xwe derxe. Lê, gava ew piştî kurtedemekê têdigihê ku ew nikane derxe, dev jê berdide, çongên xwe dikişîne zikê xwe, serê xwe dixê nava çîmên xwe, milên xwe li ser eniya xwe dide ser hev û rûdine.)

POZZO: Niha çi bû?

VLADIMIR: Dostê min tu êşand.

POZZO: Çi bû ji Lucky?

VLADIMIR: Ma ev ew e?

POZZO: Çawa?

VLADIMIR: Yanî ev Lucky ye?

POZZO: Ez fêhm nakim.

VLADIMIR: Ma tu jî Pozzo yî?

POZZO: Ji xwe ez Pozzo me.

VLADIMIR: Yanî eynî yên do ne?

POZZO: Yên do?

VLADIMIR: Em do pêrgî hev hatin. (*Bêdengî.*) Ma nayê bîra te?

POZZO: Nayê bîra min ku ez do pêrgî hinan hatime. Lê wê sibe jî neyê bîra min ku ez îro pêrgî hinan hatime. Ji bo bidestxistina malûmatan baweriya xwe bi min neyne. Evqas zimandirêjî jî bes e. Rabe ser xwe!

VLADIMIR: Ji bo firotinê te ew dibir Saint-Sauveurê. Hûn bi me re peyivîn. We dans kir. Hûn fikirîn. Te pîrr baş didît.

POZZO: Ger tu wilo dibêjî wilo ye. Ji kerema xwe re min berdin. (*Vladimir ji ba Pozzo bi dûr dikeve.*) Rabe ser xwe!

VLADIMIR: Radibe.

(*Lucky radibe ser xwe û alavan dide hev.*)

POZZO: Baş dike.

VLADIMIR: Hûn wilo diçine ku?

POZZO: Ev mijara han min eleqeder nake.

VLADIMIR: Tu çiqasî hatiyî guhertin!

(*Lucky bar daye pişta xwe û hatiye li ber Pozzo rawestiyaye.*)

VLADIMIR: Çi di baholê de heye?

POZZO: Qûm. (*Xwe davêje ben.*) Ber bi pêş ve! (*Lucky jîndar dibe. Pozzo li dû wî ye.*)

VLADIMIR: Deqîqeyekê.

(*Pozzo radiweste. Ben dişide. Lucky her tiştî berdide û dikeve xwarê. Pozzo dişewişe û ben tam di wextê de berdide, lê Vladimir wî digire û nahêle bikeve.*)

POZZO: Çi dibe?

VLADIMIR: Ket.

POZZO: Zûka, berî ku ew razê wî şiyar bike.

VLADIMIR: Ma ez te berdim tu nakevî?

POZZO: Ez bawer nakim.

(Vladimir diçe bi pêhînan li Lucky dixê.)

VLADIMIR: Rabe ser xwe! Beraz! *(Lucky radibe ser xwe û firaxan dide hev.)* Rabû ser xwe.

POZZO *(destê xwe dirêj dike.)*: Ben!

(Lucky firaxan datîne, serê ben dixê destê Pozzo, dîsan radihêje firaxan.)

VLADIMIR: Êdî neçin.

POZZO: Ez diçim.

VLADIMIR: Gava hûn li cihekî ku kes nikanin alîkariya we bikin, dikevin, hûn çî dikin?

POZZO: Em li benda rabûna ser lingan radiwestin. Em paşê diçin.

VLADIMIR: Berî ku hûn herin jê re bibêje bila ji me re bistirê.

POZZO: Ez ji kê re bibêjim?

VLADIMIR: Ji Lucky re.

POZZO: Ma bila nestrê?

VLADIMIR: Erê. An jî fikirandina wî. An jî jiber xwendina wî.

POZZO: Baş e, lê ew lal e.

VLADIMIR: Lal e?

POZZO: Ji xwe. Ew nikane binale jî.

VLADIMIR: Lal e ha! Ji kengî ve?

POZZO *(bi carekê ve ecêb hêrs dibe)*: Ma ne bes e ku we bi van çîrokên xwe yên demê roja min herimand? Tişteki bêmane ye! Kengî! Kengî! Kengî be wê çaxê ye, rojek, ma ne bes e, rojêke ku dişibe yên din, ew lal bû, ez kor bûm, em ê rojêke jî kerr bibin, em rojêke çêbûne, em ê rojêke bimirin, eynî rojê,

eynî mehê, ma ev ji me re ne bes e! (*Hê sakîntir*)
Jin di navbera dergûş û gorrê de dizên, roj hebekî
rohnî dibe, paşê dîsan dibe şev. (*Xwe bi ben ve di-
gire.*) Ber bi pêş ve!

(*Derdikevin. Vladimir heta bi kulîsê li dû wan di-
çe, paşê ji pişt ve li wan dinihêre. Dengê ketinekê
nîşan dide ku ew dîsan dikevin xwarê. Bêdengî.
Vladimir ber bi Estragonê ku radizê ve diçe, de-
mekê li wî temaşe dike, paşê wî şiyar dike.*)

ESTRAGON (*Piştî ku hereketên ecêb dike û gotinên bêma-
ne dibêje*): Tu çima her tim min şiyar dikî?

VLADIMIR: Ez xwe bi tenê hîs dikim.

ESTRAGON: Ez di xewna xwe de xwe dilşa dibînim.

VLADIMIR: Wan kirin ku dem derbas bibe.

ESTRAGON: Min di xewna xwe de...

VLADIMIR: Bibirre! (*Bêdengî.*) Ez bi rastî meraq dikim bê
ew bi rastî kor e.

ESTRAGON: Kî?

VLADIMIR: Ma korekî rastîn dibêje ku dem tune ye?

ESTRAGON: Kî?

VLADIMIR: Pozzo.

ESTRAGON: Ma kor bûye?

VLADIMIR: Wî got ya.

ESTRAGON: Baş e çi bûye?

VLADIMIR: Bi min wilo hat ku mîna ku wî em didîtin.

ESTRAGON: Te xewn dîtîye. (*Demek.*) Em ji vir herin. Em
nikanin herin. Rast e. (*Demek.*) Ma tu êmin î ku
ew ne ew e.

VLADIMIR: Kî?

ESTRAGON: Godot!

VLADIMIR: Lê, ma kî?

ESTRAGON: Pozzo.

VLADIMIR: Çi munasebet! Çi munasebet! (*Demek.*) Çi munasebet!

ESTRAGON: Çi dibe bila bibe ez ê rabim ser xwe. (*Bi zorê radibe ser xwe.*) Ay!

VLADIMIR: Ez êdî nizanim ez ê li çi bifikirim.

ESTRAGON: Lingên min! (*Rûdine, dixwaze solên xwe ji lingên xwe derxe.*) Alîkariya min bike!

VLADIMIR: Gelo ma gava yên din êş dikişandin ez razayîbûm? Gava ez sibehê texmîn bikim ku ez şiyar bûme, gelo ez ê ji bo îro çi bibêjim? Ma ez ê texmîn bikim ku ez bi dostê xwe Estragon re heta bûye şev em li vir li benda Godot mane? An jî derbasbûna Pozzo û barkêşê wî ya di vir re û bi me re peyivandina wî? Bêguman. Lê ji van hemûyan ya rast kîjan e? (*Gava Estragon hewl daye bêsebeb solên xwe ji lingên xwe derxîne dîsan di xew re çûye. Vladimir li wî dinêre.*) Wê haya wî ji tiştêkî çênebe. Ew ê behsa lêdanên pehînan ku li wî hatîne kirin, bike, ez ê jî gêzerekî bidimê. (*Demek.*) Lingekî wî di gorrê de ye, lingê din jî di zayineke zehmet de. Di binê kortalê de gorre van bi kêfa xwe hesinê xwe tê re derbas dike. Dema mirovî ya ku pîr bibe namîne. Hewa bi qêrînên me ve tijî ye. (*Guhdarî dike.*) Lê hînbûyin bêdengîkirineke mezin e. (*Li Estragon dinêre.*) Hinek li min jî dinerin, dibêjin, ew razaye, ew nizane ku ew razaye, bihêle bila ew razê. (*Demek.*) Min çi got?

(*Bi heyecan diçe û tê, dawî dawî li nêzîkî kulîsa li milê çepê radiweste, li dûr dinêre. Ji milê rastê lawîkê ku berî bi rojekê li ba wan bû, tê. Radiweste. Bêdengî.*)

LAWIK: Mîrza... (*Vladimir bi paş ve dizîvire.*) Mîrza Albert...

VLADIMIR: Em ji serî ve dest pê bikin. (*Demek. Ji lêwîk re*) Ma te ez nas nekirim?

LAWIK: Na, Mîrza.

VLADIMIR: Ma yê ku do hat ne tu bû?

LAWIK: Na, Mîrza.

VLADIMIR: Ma ev cara pêşî ye ku tu tê vir?

LAWIK: Erê, Mîrza.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Mîrza Godot tu şandiye.

LAWIK: Erê, Mîrza.

VLADIMIR: Ew ê îşev bikanibe were.

LAWIK: Erê, Mîrza.

VLADIMIR: Lê wê sibe were.

LAWIK: Erê, Mîrza.

VLADIMIR: Ji sedî sed.

LAWIK: Erê, Mîrza.

LAWIK: Erê, Mîrza.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Ma tu di rê de pêngî kesî nehat?

LAWIK: Na, Mîrza.

VLADIMIR: Du însanên (*dudilî dibe*) ...wekî din?

LAWIK: Min qet kes nedît, Mîrza.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Mîrza Godot çi karî dike? (*Demek.*) Ma dengê min tê te?

LAWIK: Erê, Mîrza.

VLADIMIR: Wê çaxê?

LAWIK: Tiştêkî nake, Mîrza?

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Birayê te çawa ye?

LAWIK: Nexweş e, Mîrza.

VLADIMIR: Dibe ku jî yê ku do hat ew bû.

LAWIK: Ez nizanim, Mîrza.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Ma riha Mîrza Godot heye?

LAWIK: Heye, Mîrza.

VLADIMIR: Ma zer e... (*dudilî dibe.*) ...reş e?

LAWIK (*bi dudilîbûn*): Ez bawer im spî ye, Mîrza.

(*Bêdengî.*)

VLADIMIR: Xwedêyo!

(*Bêdengî.*)

LAWIK: Ez ji Mîrza Godot re çi bibêjim, Mîrza?

VLADIMIR: Ji wî re bibêje ku *-(radiweste)-* jê re bibêje ku

te ez dîtîme û *-(difîkire)-* jê re bibêje te ez dîtîme.

(*Demek. Vladimir ber bi lêwîk ve dimeşe, lawîk berepaş ve diçe, Vladimir radiweste, lawîk jî radiweste.*)

Bibêje, ma tu ji dîtîna min êmin î ne wilo, tu ê sibehê nebêjî ku te ez qet nedîtîme, ne wilo?

(*Bêdengî. Vladimir bi carekê ve hol dibe pêş, lawîk mîna tîrekê baz dide. Bêdengî. Hîv diçe ava, ro derdikeve. Vladimir bêhereket dimîne. Estragon şiyar dibe, solên xwe ji lingên xwe derdixe, radibe ser xwe, solên di destên xwe de tîne datîne pêş rampê, ber bi Vladimir ve diçe, li wî dinêre.*)

ESTRAGON: Çi bûye?

VLADIMIR: Tiştêk nebûye.

ESTRAGON: Ez diçim.

VLADIMIR: Ez jî.

(*Bêdengî.*)

ESTRAGON: Ma ji mêj ve ye ez radizêm?

VLADIMIR: Ez nizanim.

(*Bêdengî.*)

ESTRAGON: Em ê herin ku?

VLADIMIR: Em dût naçin.

ESTRAGON: Na, na, em herin cihekê dûtê vir!

VLADIMIR: Em nikanin herin.

ESTRAGON: Çima?

VLADIMIR: Divê em sibehê werin.

ESTRAGON: Ji bo çi?

VLADIMIR: Ji bo ku em li benda Godot bimînin.

ESTRAGON: Rast e. (*Demek.*) Ma ew nehatiye?

VLADIMIR: Nehatiye.

ESTRAGON: Wext jê pir dereng e niha.

VLADIMIR: Erê, bûye şev.

ESTRAGON: Tu çi dibêjî, ma em dev jê berdin. (*Demek.*)

Ma em dev jê berdin? Ha?

VLADIMIR: Wê me ceze bike. (*Bêdengî. Li darê dinêre.*) Bi

tenê dar dijî.

ESTRAGON (*li darê dinêre*): Ev çi ye?

VLADIMIR: Dar e.

ESTRAGON: Erê, lê dara çi ye.

VLADIMIR: Ez nizanîm. Bîh e.

ESTRAGON: Ka were vir. (*Vladimir ber bi darê ve dibe. Li*

ber darê bêhereket radiwestin. Bêdengî.) Ma em

xwe bi dar ve bikin?

VLADIMIR: Bi çi?

ESTRAGON: Ma benê te tune ye?

VLADIMIR: Tune ye.

ESTRAGON: Wê çaxê çênabe.

VLADIMIR: Em ji vir herin.

ESTRAGON: Raweste, qayişa min heye.

VLADIMIR: Ew pîrê kin e.

ESTRAGON: Tu min ji lingan ve bi dar ve bike.

VLADIMIR: Baş e, wê kî min bi dar ve bike?

ESTRAGON: Rast e.

VLADIMIR: Ka bide min. (*Estragon benê ku bi niyeta qayışê dabû pişt a xwe, derdixe. Pantorê wî yê pîrr fireh dikeve ser lingên wî. Li ben dinerin.*) Ne ku qet nabe. Lê ma gelo zexim e?

ESTRAGON: Em ê bibînin. Bigire.

(*Her yek bi seriyekî ben digirin û dikişînin. Ben diqete. Ew kirî bikevin.*)

VLADIMIR: Pênc pere nake.

(*Bêdengî.*)

ESTRAGON: Ma divê em sibe werin vir?

VLADIMIR: Erê.

ESTRAGON: Wê çaxê em ê benekî zexim bînin.

VLADIMIR: Çêdibe.

(*Bêdengî.*)

ESTRAGON: Didi.

VLADIMIR: Erê.

ESTRAGON: Ez êdî nikanim wilo dom bikim.

VLADIMIR: Her wilo tête gotin.

ESTRAGON: Ma em ji hev veqetin? Belkî baştir bibe.

VLADIMIR: Em ê sibehe xwe bi dar ve bikin. (*Demek.*)

Ger Godot neyê.

ESTRAGON: Û ger ew were.

VLADIMIR: Em ê xelas bibin.

(*Vladimir şewqeyê xwe ji serê xwe dike -ev şewqeyê Lucky ye- li hundurê wî dinihêre, destê xwe di hundurê wî de dibe û tîne, dawdişîne û dide serê xwe.*)

ESTRAGON: Em herin?

VLADIMIR: Pantorê xwe li xwe bike.

ESTRAGON: Çi?

VLADIMIR: Pantorê xwe li xwe bike.

ESTRAGON: Ez pantorê xwe ji xwe bikim?

VLADIMIR: Pantorê xwe LI XWE BIKE.

ESTRAGON: Rast e.

(Ew pantorê xwe dikişîne xwe. Bêdengî.)

VLADIMIR: Ma em herin?

ESTRAGON: Em herin.

(Ji cihên xwe tevnalivin.)

Perde

Samuel Beckett di sala 1906'an de li Îrlandayê, li bajarê Dublinê hatiye dinyayê, di 1969'an de xelata Nobel ya edebiyatê girtiye û di 1989'an de jî wefat kiriye.

Digel ku wî gelek roman û kurteçîrok nivîsandine jî, dîsan ew li dinyayê mîna dramatîkvan û bi vê berhema xwe "*Li Benda Godot*" navdar bûye.

Li Benda Godot drameke bi heyecaneke nedîtî, bi qerf, bi xumam û provokatîv e.

Li ser riyekê, li ber dareke rût Estragon û Vladimir rûniştine. Ew difikirin xwe bi dar ve bikin, biryar didin ku ji hev veqetin, lê tenêti bi wan zor tê. Ew pev diçin, digirîn, distirên. Ew carna xwe ji bîr dikin ku ew li benda Godot ne. Godot ji wan re soz daye ku ew ê were...

Weşanxaneya me vê berhema ku ji aliyê nivîskarê sedsala me yê herî navdar **Samuel Beckett** ve hatiye nivîsandin bi serbilindî pêşkêşî pirtûkxaneya kurdî dike.